

MORGAN RICE

ARÉNA JEDNA

OTROKÁRI

1. KNIHA Z TRILOGIE PREŽITIE

Trilógie Prežitie

Morgan Rice

Aréna Jedna: Otrokári

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Aréna Jedna: Otrokári / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Trilógia Prežitie)

Musím priznať, že pred ARÉNA JEDNA, som predtým nikdy nečítal apokalyptickú knihu. Nikdy som si nemyslel, že to bude niečo, čo by sa mi páčilo No, bol som veľmi príjemne prekvapený, ako návyková táto kniha bola. ARÉNA JEDNA bola jedna z tých kníh, ktoré čítate neskoro do noci, kým sa vaše oči nezačnú zatvárať, pretože ju nechcete odložiť Nie je žiadnym tajomstvom, že mám rád silné hrdinky v knihách, ktoré čítam Brooke bola tvrdá, silná, vytrvalá, a zatiaľ čo v knihe existuje romantika, Brooke sa jej neriadila vrelo odporúčam ARÉNA JEDNA. -- Magazín Dallas Examiner. Najpredávanejšia séria! ARÉNA JEDNA je kniha číslo jedna v novej sérii dystopické fikcie. Mesto New York. Rok 2120. Američania boli zdecimovaní, vyhladení počas druhej občianskej vojny. V tomto apokalyptickom svete, jediní kto prežili, sú roztrúsení široko a ďaleko od seba. A väčšina z tých, ktorí prežili sú členmi násilných gangov, dravci, ktorí žijú vo veľkých mestách. Hliadkujú v krajine a hľadajú otrokov, prvé obete k prevezeniu do mesta na ich obľúbený smrtiaci šport: ARÉNA JEDNA. Štadión smrti, kde súperia bojujú proti sebe na život a na smrť v tých najviac barbarských spôsoboch. Existuje iba jedno pravidlo v aréne: nikto neprežije. Nikdy. Hlboko v divočine, vysoko v horách Catskill, 17-ročnej Brooke Moore sa podarí prežiť a skrývať sa so svojou mladšou sestrou, Bree. Sú opatrné a vyhýbajú sa gangom otrokárov, ktorí prešľavujú krajinu. Ale jedného dňa, Brooke nie je tak opatrná, ako by mala byť a Bree je zajatá. Otrokári ju unesú preč a mieri do mesta, a preto, čo bude istá smrť. Brooke, dcéra vojaka námornej pechoty, bola vychovaná byť pevná, a nikdy neustupovať z boja. Keď je jej sestra zajatá, Brooke zmobilizuje a využíva všetko, čo sa má k dispozícii k prenasledovaniu otrokárov a získať jej sestru späť. Cestou stretne Bena, 17, ďalšieho preživšieho ako je ona, a ktorého brat je tiež v zajatí.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

JEDEN	11
DVA	19
TRI	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

ARÉNA JEDNA

OTROKÁRI

(1. KNIHA Z TRILÓGIE PREŽITIE)

MORGAN RICE

O Morgan Rice

Morgan Rice je najpredávanejší autor v denníkoch upíra, séria pre dospelávajúce zahŕňajúca jedenásť kníh (a ďalšie sa počítajú); najpredávanejšie série TRILÓGIE PREŽITIA, apokalyptický vzrušujúci príbeh obsahuje dve knihy (a ďalšie sa počítajú); a najpredávanejšie série epickej fantázie ČARODEJOV PRSTEŇ, zahŕňajúci štrnásť kníh (a ďalšie sa počítajú).

Morganovej knihy sú k dispozícii vo zvukových a tlačných vydaniach a preklady knihy sú k dispozícii v nemčine, francúzštine, taliančine, španielčine, portugalčine, japončine, čínštine, švédčine, holandčine, turečtine, maďarčine, češtine a slovenčine (s ďalšími jazykmi v tlači).

Morgan by od vás rád počul viac a tak neváhajte navštíviť www.morganricebooks.com a zaregistrujte sa do e-mailového zoznamu, dostanete zadarmo knihu, dostanete bezplatné darčeky, stiahnete si zadarmo aplikáciu, získate najnovšie výhradné správy, pripojte sa na Facebook a Twitter a zostaňte v kontakte!

ČO O JEJ KNIHÁCH NAPÍSALI

“Od začiatku ma chytila a už ma nepustila... Tento príbeh je fantastické dobrodružstvo, ktoré má spád a je napínavé od samého začiatku. Ani na chvíľu som sa nenudila.”

--Paranormal Romance Guild {o Turned}

“Skvelá zápleтка, budete mať naozaj veľký problém túto knihu v noci odložiť. Dejový zvrát na konci je taký úžasný, že si budete chcieť okamžite kúpiť ďalšiu knihu už len kvôli tomu, aby ste zistili, čo sa stane ďalej.”

--The Dallas Examiner {o Loved}

“Túto knihu, ktorá konkuruje Stmievaniu i Upírkym denníkom, budete chcieť neustále čítať ďalej, až do úplne poslednej stránky! Pokiaľ máte radi dobrodružstvo, lásku a upírov, tak je táto kniha práve pre vás!”

--vampirebooksite.com {o Turned}

“Ideálny príbeh pre mladých čitateľov. Morgan Riceovej sa podarilo zaujímavým spôsobom poňať inak typický príbeh o upíroch. Je osviežujúci a jedinečný, s klasickými prvkami paranormálnych príbehov pre mladých dospelých čitateľov.”

--The Romance Reviews {o Turned}

“Riceovej sa veľmi dobre darí čitateľa príbehom sprevádzať už od začiatku, na čo využíva neobyčajnú deskriptívnu schopnosť, ktorá prekračuje obyčajné načrtnutie obrazu... Táto kniha je dobre napísaná a veľmi rýchlo sa číta, je to dobrý úvod do novej upírej ságy, ktorá sa iste stane hitom u čitateľov, ktorí hľadajú ľahké, avšak zábavné čítanie.”

--Black Lagoon Reviews {o Turned}

“Prekypuje napätím, milostnými dobrodružstvami i akciou. Skvelé pokračovanie tohto radu, ktoré spôsobí, že od Morgan Riceovej budete chcieť čítať viac.”

--vampirebooksite.com {o Loved}

“Morgan Riceová znovu dokazuje, ako znamenite dokáže rozprávať príbehy... Táto kniha sa bude páčiť širokému spektru čitateľov, vrátane mladších fanúšikov upírskeho/fantasy žánru. Končí nečakaným zvrátom, ktorý vás bude šokovať.”

--THE ROMANCE REVIEWS {o Loved}

THE SORCERER'S RING

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)
A FATE OF DRAGONS (Book #3)
A CRY OF HONOR (Book #4)
A VOW OF GLORY (Book #5)
A CHARGE OF VALOR (Book #6)
A RITE OF SWORDS (Book #7)
A GRANT OF ARMS (Book #8)
A SKY OF SPELLS (Book #9)
A SEA OF SHIELDS (Book #10)
A REIGN OF STEEL (Book #11)
A LAND OF FIRE (Book #12)
A RULE OF QUEENS (Book #13)
AN OATH OF BROTHERS (Book #14)

THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Book #1)
ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS
TURNED (Book #1)
LOVED (Book #2)
BETRAYED (Book #3)
DESTINED (Book #4)
DESIRED (Book #5)
BETROTHED (Book #6)
VOWED (Book #7)
FOUND (Book #8)
RESURRECTED (Book #9)
CRAVED (Book #10)
FATED (Book #11)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Poslouchajte](#) trilogii prežití v knižním audio formátu!

[iTunes](#)

[Audible](#)

Copyright © 2012 Morgan Rice

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia autora nesmie byť žiadna časť tejto publikácie reprodukováaná, distribuovaná alebo prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom, alebo uložená do databázy či vyhľadávacieho systému, s výnimkou prípadov uvedených v Zákone o autorskom práve Spojených štátov z roku 1976.

Táto elektronická kniha je licencovaná iba pre vaše osobné potešenie. Táto elektronická kniha nesmie byť ďalej predávaná alebo venovaná inej osobe. Ak by ste chceli túto knihu zdieľať s ďalšou osobou, zakúpte, prosím, pre každého príjemcu jednu dodatočnú kópiu. Ak túto knihu čítate bez toho, že by ste ju zakúpili alebo ak nebola zakúpená iba pre vaše osobné použitie, vráťte ju, prosím, majiteľovi a zakúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme vám za to, že rešpektujete prácu a vynaložené úsilie tohto autora.

Toto dielo je vymyslené. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti sú produktom autorovej tvorivej predstavivosti alebo sú použité vymysleným spôsobom. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, je úplne náhodná.

OBSAH

ČASŤ I.

JEDEN

DVA

TRI

ŠTYRI

ČASŤ II.

PÄŤ

ŠEŠŤ

SE EM

OSEM
DEVĚT
DESAŤ
JEDENÁŠŤ
DVANÁŠŤ
ČASŤ III.
TRINÁŠŤ
ŠTRNÁŠŤ
PÄTNÁŠŤ
ŠESTNÁŠŤ
SEDEMNÁŠŤ
OSEMNÁŠŤ
DEVÄTNÁŠŤ
DVADSAŤ
DVADSAŤJEDEN
ČASŤ IV.
DVADSAŤDVA
DVADSAŤTRI
DVADSAŤŠTYRI
DVADSAŤPÄŤ
DVADSAŤŠEST
DVADSAŤSEDEM
DVADSAŤOSEM
DVADSAŤDEVÄŤ
TRIDSAŤ
TRIDSAŤJEDEN
TRIDSAŤDVA

„Keby som bol umrel pred hodinou,
žil som šťastný život, pretože odteraz
už pre mňa nebude nič dôležité.“

--Shakespeare
Macbeth

ČASŤ I.

JEDEN

Dnes je skutočne náročný deň. Stúpam priamo po svahu hory, vietor zatiaľ neúnavne bičuje okolité borovice, zmetáva z nich sneh a vháňa mi ho celou silou priamo do tváre. Moje topánky do prírody sa strácajú v pätnástich číslach snehu, kde nie je vidno ani to, že sú mi malé. Šmýka sa a len ťažko sa mi darí nájsť pevnú pôdu pod nohami. Pri každom prudkom závane vetra cítim, aký je ľadový, chvíľami až zabúdam dýchať. Akoby som bola v snehovom ťažidle, ktorým niekto neustále trasie.

Podľa Bree je už december. Rada počíta, koľko dní zostáva do Vianoc a každý ďalší deň označí na starom kalendári, ktorý niekde našla. Robí to s takým nadšením, že jej nedokážem povedať, že do decembra je ešte ďaleko. Nepoviem jej, že ten jej kalendár je tri roky starý, ani to, že nový už nikdy mať nebudeme, pretože ich prestali vyrábať v deň, keď svet skončil. Nebudem jej brať ilúzie. To veľké sestry nerobia.

Bree je v tomto ohľade veľmi tvrdohlavá. Vždy si myslela, že sneh oznamuje prichádzajúci december a aj keby som jej povedala pravdu, jej názor by to zrejme nezmenilo. Typické desaťročné dieťa.

Bree nechce pochopiť, že zima sem do hôr prichádza skoro. Tu vysoko v pohorí Catskill čas akoby plynul inak a ročné obdobia tiež prebiehajú trochu nezvykle. Tu, tri hodiny cesty od miesta, ktoré sa kedysi volalo New York City, lístie opadne na konci augusta a pokryje celé pohorie, ktoré sa tiahne kam až oko dovidí.

Náš kalendár kedysi ukazoval správne. Keď sme sem pred tromi rokmi prišli, pamätám si, ako som neveriacky hľadala na prvý sneh. Nechápala som, ako kalendár mohol ukazovať, že je október.

Domnievala som sa, že toľko snehu v takom skorom období je hračkou prírody. Čoskoro som však zistila, že to tak nie je. Tieto hory sú proste také vysoké a také studené, že zima jeseň jednoducho pohltí.

Keby Bree svoj kalendár obrátila späť, videla by ten starý letopočet, napísaný veľkým nevkusným písmom: 2117. A ten už tri roky neplatí. Hovorím si, že to azda od samého nadšenia prehliadla. Aspoň v to dúfam. V poslednej dobe ale začínam mať dojem, že to v skutočnosti vie a že sa len rozhodla v tej ilúzii žiť. Nedivila by som sa jej.

Funkčný kalendár sme samozrejme nevideli už roky. Rovnako ako mobilný telefón, televíziu, rádio, internet alebo akúkoľvek technológiu — dokonca ani elektrinu alebo tečúcu vodu. Napriek tomu sme to však zvládli už tri roky, samy dve. Letá znášame dobre a hladné nebyvame tak často. Vtedy môžeme aspoň chytať ryby a v horských riečkach bolo vždy plno lososov. Chodíme aj zbierať bobule, ba našli sme i zopár planých jabloní a hrušiek, ktoré i po tom všetkom stále rodia ovocie. Raz za čas sa nám dokonca podarí uloviť králik.

Zimy sú tu však neznesiteľné. Všetko je zamrznuté alebo mŕtve a každý rok som si istá, že to nezvládneme. A táto zima je zatiaľ tá najhoršia. Stále si hovorím, že sa to zlomí, ale už niekoľko dní sme nemali poriadne jedlo a to zima ešte len začína. Obe sme zoslabnuté od hladu a Bree je teraz navyše ešte chorá. Veľmi dobre to s nami nevyzerá.

Pokúšam sa nám nájsť niečo na jedenie. S námahou stúpam nahor, rovnakou cestou ako včera, keď som tiež nemala šťastie a pomaly začínam cítiť, že sa na nás neusmeje. Dopredu ma tlačí len myšlienka na Bree, ako leží doma a čaká na mňa. Prestávam sa ľutovať a myslím na jej tvár. Viem, že tu žiadne lieky nenájdem, ale dúfam, že je to len ľahká horúčka a že Bree potrebuje len dobré jedlo a trochu tepla.

Potrebuje hlavne oheň. V našom kozube už ale nekúrim. Nechcem riskovať to, že k nám dym alebo vôňa spáleného dreva privedie nejakého otrokára. Dnes večer ju ale prekvapím a budem sa spoliehať na šťastie. Bree miluje oheň a určite jej to zdvihne náladu. A keď sa mi k tomu ešte podarí nájsť nejaké jedlo - i niečo malé, hoci králik - určite sa zotaví. A nielen fyzicky. Všimla som si, že v

posledných pár dňoch začína strácať nádej. Vidím jej to na očiach. A ja potrebujem, aby bola silná. Nebudem sa len prizerať, ako mi pomaly mizne pred očami, rovnako ako mama.

Do tváre ma udrie ďalší silný závan vetra a tento raz je taký prudký a trvá tak dlho, že musím skloniť hlavu a počkať, kým prejde. Hučí mi v ušiach a dala by som čokoľvek za normálnu zimnú bundu. Mám na sebe len obnosenú mikinu s kapucňou, ktorú som pred rokmi našla pri ceste. Myslím, že patrila nejakému chlapcovi, ale to je dobre. Rukávy sú totiž dosť dlhé na to, aby mi zakryli i ruky a používam ich i ako rukavice. Mojich 168 centimetrov nie je až tak málo, takže jej pôvodný majiteľ musel byť vysoký. Niekedy si hovorím, či by ho zaujímalo, že nosím jeho oblečenie. Potom si ale uvedomím, že je asi mŕtvy. Ako všetci ostatní.

Moje nohavice nie sú o moc lepšie: je mi to trápne, ale od tej doby, čo sme pred rokmi utiekli z mesta, nosím na sebe stále jedny a tie isté džínsy. Ak niečo ľutujem, je to práve to, že sme odišli tak naráchlo. Asi som si hovorila, že tu nejaké oblečenie nájdeme, že tu niekde bude otvorený obchod s oblečením alebo dokonca Armáda spásy. To odo mňa bolo hlúpe. Všetky obchody s oblečením samozrejme už dávno niekto vyraboval. Bolo to, akoby sa svet plný hojnosti cez noc zmenil na svet plný núdze. V otcovej chate som v zásuvkách našla pár kusov oblečenia. Tie som dala Bree. Bola som rada, že aspoň oteckove ponožky a termoska by ju mohli udržať v teple.

Vietor konečne ustal. Dvíham hlavu a zo všetkých síl sa náhlím priamo smerom k náhornej plošine, skôr než sa vietor znovu zdvihne.

Som hore, sotva lapám dych, nohy mám v jednom ohni a pomaly sa rozhliadam. Tu hore stromy nerastú tak husto pri sebe a neďaleko je malé horské jazierko. Je zamrznuté rovnako ako všetky ostatné, ale na slnku sa trblieta tak, až musím privrieť oči. Hneď sa pozriem smerom k svojmu rybárskemu prútu, ktorý som tu včera nechala vrazení medzi dvoma kameňmi. Vyčnieva nad jazerom a visí z neho dlhý vlasec, ktorý vedie do malej diery v ľade. Ak je ohnutý, znamená to, že s Bree dnes budeme mať večeru. Ak nie, budem vedieť, že to nevyšlo – znovu. Rýchlo sa ponáhľam zasneženou cestičkou medzi malou skupinkou stromov, aby som sa dobre pozrela.

Je rovný. Ako inak.

Srdce akoby mi prestalo biť. Premýšľam, či mám vyraziť na ľad a svojou malou sekerkou vysekať dieru na inom mieste. Je mi ale jasné, že by to nič nezmenilo. Problém nie je v umiestnení otvoru, ale v jazere samotnom. Zem je príliš zamrznutá na to, aby som vyhrabala nejaké červy a ani by som nevedela, kde ich hľadať. Nie som lovec od prírody. Keby som vedela, že skončím tu v horách, tak by som celé svoje detstvo sledovala relácie o zálesáctve a študovala techniky prežitia. Teraz som ale z veľkej časti k ničomu. Nedokážem klásť pasce a na moje prúty sa niečo chytí len málokedy.

Môj otec bol námorník a naučil ma jednu vec – viem sa biť. To mi tu však nie je na nič. Proti ríši zvierať som bezmocná, ale aspoň sa dokážem brániť proti tým dvojnóhym. Či sa mi to už páčilo alebo nie, otec už odmala trval na tom, aby som bola jeho dcéra – dcéra mariňáka, a aby som na to bola hrdá. Tiež ma bral ako syna, ktorého nikdy nemal. Prihlásil ma do kurzov boxu, zápasenia, zmiešaných bojových umení... stále ma učil, ako zaobchádzať s nožom, ako strieľať z pištole, ako poznať tlakové body, ako bojovať za hranicami pravidiel. Zo všetkého najviac ale chcel, aby som bola tvrdá, aby som nikdy nedala najavo strach a aby som nikdy neplakala.

Iróniou je, že som nikdy nemala možnosť v praxi vyskúšať ani jednu z vecí, ktoré ma naučil, pretože zbytočnejšie mi tu hore vari už ani nemôžu byť – široko-ďaleko niet živej duše. Potrebujem vedieť, ako nájsť niečo na jedenie – nie ako niekoho nakopať do zadku. A keby som náhodou na niekoho narazila, nehodím ho o zem – naopak, požiadam ho o pomoc.

Snažím sa trochu viac premýšľať a spomínam si, že by tu hore malo byť ešte jedno menšie jazierko. Raz v lete som ho videla, keď som bola v dobrodružnejšej nálade a vystúpila som na tejto hore vyššie než obvykle. Malo by to byť zhruba štvrt' míle prudkého stúpania a od tej doby som tam ani raz nebola.

S povzdychom sa pozriem nahor. Slnko už pomaly zapadá, nevrlý zimný západ slnka všetko farbí dočervena a ja som už premrznutá a unavená. Väčšinu mojich zvyšných síl mi odčerpá už len

cesta späť dole. Ďalšie stúpanie je to posledné, čo by som teraz chcela podniknúť. Malý hlások v mojom vnútri ma však nabáda, aby som stúpala ďalej. Čím viac času teraz trávim sama, tým silnejší je otcov hlas v mojej hlave. Neznášam ho a chcem ho nejako zapudiť, ale neviem ako.

Prestaň fňukať a makaj ďalej, Moorová!

Otec ma vždy volal priezviskom. Moorová. Štvalo ma to, ale jemu to bolo jedno.

Ak sa teraz vrátim, Bree nebude mať čo jesť. To jazero tam hore je to najlepšie, čo mi teraz napadá, náš jediný zdroj potravy. Tiež chcem, aby Bree mala oheň a všetko drevo tu dole je mokré. Tam hore je vietor silnejší a možno tam nájdem drevo dosť suché na to, aby sa dalo zapáliť. Znovu sa pozriem na svah smerom hore a rozhodnem sa to skúsiť. Beriem si svoj prút, skloním hlavu a začínam stúpať.

Každý krok ma bolí, stehná mám plné ostrých ihličiek, do pľúc mi preniká ľadový vzduch. Vietor zosilnel a bičuje ma snehom, akoby ma niekto po tvári hladil brúsnym papierom. Vysoko nad sebou počujem krákanie vtákov, ktoré znie skoro ako výsmech. Keď si už myslím, že nemôžem ďalej, ocitám sa na ďalšej plošine.

Táto je iná než všetky ostatné, asi preto, že je tak vysoko: je husto zarastená borovicami, takže nie je vidieť ďalej než na tri metre. Pod tou obrovskou klenbou korún stromov oblohu skoro nevidno a sneh je posypaný zeleným ihličím. Obrovské kmene týchto stromov sú navyše ideálnou ochranou pred vetrom. Ako keby som vstúpila do malého súkromného kráľovstva ukrytého pred zvyškom sveta.

Otočím sa a na chvíľu si užívam ten výhľad: je úžasný. Vždy som si myslela, že z otcovej chalupy v polovici kopca máme skvelý výhľad, ale tu hore je to naozaj úchvatné. Všetkými smermi sa tiahnu vrcholy hôr a v diaľke za nimi dokonca vidím, ako sa ligoce rieka Hudson. Taktiež vidím, ako sa po našej hore vinú cesty, v pozoruhodne dobrom stave. Asi preto, že sem hore chodí tak málo ľudí. Vlastne som tu nikdy nevidela žiadne auto ani iné vozidlo. Cesty sú prejazdne, hoci sú strmé a napadol na ne sneh. Na slnku sa totiž zahrievajú a veľmi dobre sa odvodňujú, takže väčšina napadaného snehu sa na nich roztopila.

Zasiahla ma bolesť úzkosti a strachu. Mám radšej, keď sú cesty pokryté snehom a ľadom, keď sú pre vozidlá neprejazdne, pretože jediní ľudia, ktorí majú autá a palivo, sú otrokári – nemilosrdní lovci odmienu, ktorých úlohou je živiť Arénu 1. Hliadkujú všade a hľadajú kohokoľvek, kto zostal nažive, aby ho uniesli a priviezli do arény ako otroka. Tam vraj bojujú na smrť pre zábavu ostatných.

Bree a ja sme zatiaľ mali šťastie. Počas tých rokov, čo sme tu hore, sme v okolí nevideli žiadnych otrokárov – ale myslím si, že len preto, lebo sme tak vysoko, v odľahlej oblasti. Len raz som počula skučanie otrokárskeho motora, hrozne ďaleko, na druhej strane rieky. Viem, že tam niekde dole sú a hliadkujú. A ja nebudem riskovať – starám sa o to, aby sme sa držali pri zemi, drevo pálime len zriedka, keď naozaj potrebujeme a neustále na Bree dávam pozor. Väčšinou ju na lov beriem so sebou – rovnako, ako by som to spravila dnes, keby nebola taká chorá.

Otáčam sa späť k plošine a idem sa pozrieť na jazierko. Je celkom zamrznuté a v popoludňajšom slnku úplne žiari ako stratený šperk schovaný v húštine. Urobím pár opatrných krokov po ľade, aby som sa uistila, že nepraskne. Len čo sa mi zdá, že je dosť pevný, urobím niekoľko ďalších. Nájdem si miesto, vytiahnem spoza opaska malú sekerku a niekoľkokrát silno seknem do ľadu. Objavila sa trhlina. Klakám si ľad, beriem do ruky nôž a celou silou ho vrazím doprostred trhliny. Krútim špičkou noža a po chvíli sa mi darí v ľade vytvoriť diery veľkú tak akurát na vylovenie ryby.

Šmýkam sa a náhlím späť na breh, beriem prút a vrazím ho medzi dva konáre stromu, rozbalím vlasec a bežím s ním späť k diere v ľade, do ktorej šnúru vložím. Niekoľkokrát ním zatrasiem v nádeji, že sa kovový háčik na slnku zablyskne a privábi nejakého živého tvora pod ľadom. Nemôžem sa ale zbaviť dojmu, že je to zbytočné, že čokoľvek, čo v týchto horských jazerách žilo, dávno zahynulo.

Tu hore je ešte väčšia zima a nemôžem tu celý čas len tak stáť a pozeráť. Musím sa hýbať. Otáčam sa a idem smerom od jazera, pretože moje poverčivé Ja mi hovorí, že rybu určite chytím, hlavne keď tam nebudem len tak stáť a zízať. Chodím v kruhoch okolo jazera a okolo stromov a šúcham si ruky, aby som ich udržala v teple. Nepomáha to.

Vtom si spomeniem na suché drevo. Rozhliadam sa a hľadám niečo, čím by sa dalo kúriť, ale je to márne. Zem je pokrytá snehom. Obrátim teda svoj pohľad nahor, ale väčšina konárov je tiež zasnežená. V diaľke si ale všimnem niekoľko stromov ošľahaných vetrom, ktoré zasnežené nie sú. Idem k nim bližšie a rukou ich skúmam. S úľavou si všimam, že niektoré konáre sú suché. Beriem do ruky svoju sekerku a useknem jednu z väčších vetiev. Stačí mi náruč dreva a táto veľká vetva bude úplne stačiť.

Chytám ju vo vzduchu, aby nespadla do snehu, potom ju opriem o kmeň stromu a presekнем ju napoly. Tak to robím znovu a znovu, kým nemám malú kôpku dreva, ktorú potom odnesiem v náruči. Odkladám ju na jeden zo širokých nízkych konárov, kde bude v bezpečí pred napadaným snehom.

Rozhliadam sa vôkol seba a skúmam ďalšie kmene stromov, keď vtom ma niečo zarazí. Idem bližšie k jednému zo stromov a všimnem si, že jeho kôra je iná než na ostatných stromoch. Pozriem sa hore a uvedomím si, že to nie je borovica, ale javor. Zaráža ma, že vidím javor tak vysoko v horách a ešte viac ma prekvapuje skutočnosť, že som ho vôbec spoznala. Javor je vlastne tá jediná vec, ktorú by som v prírode vôbec dokázala spoznať. I keď sa tomu bránim, prepadne ma spomienka.

Raz, keď som bola malá, si otec vzal do hlavy, že ma vezme na výlet do prírody. Ktovie prečo ma vzal stáčať javorový sirup. Niekoľko hodín sme šli do nejakého bohom zabudnutého miesta, ja som niesla kovové vedro, on vrták a ďalšie hodiny sme strávili putovaním po lesoch so sprievodcom a hľadaním perfektných javorov. Pamätám si ten jeho sklamaný pohľad, keď navrátil svoj prvý javor a do nášho vedra začala pomaly tiecť číra tekutina. Čakal, že tam potečie sirup.

Náš sprievodca sa mu začal smiať a povedal mu, že z javorov netečie sirup, ale miazga. Miazga sa potom musela variť a tým vznikne sirup. Hovoril, že to trvá hodiny a že z 80 galónov miazgy dostane človek štvrt galónu sirupu.

Otec sa pozrel na svoje vedro, z ktorého už pretekala miazga a úplne očervenel, ako keby mu niekto predal pokazený tovar. Bol to ten najhrdší človek, ktorého som kedy stretla a ak niečo neznášal viac, než cítiť sa hlúpo, tak to bolo vtedy, keď sa mu niekto smial. A keď sa mu ten muž smial, tak po ňom hodil svoje vedro, len tesne ho netrafil, vzal ma za ruku a vyrútili sme sa preč.

Potom ma už do prírody nikdy nevzal.

Mne to ale nevadilo — a ten výlet sa mi dokonca páčil, i keď otec celou cestou späť v aute ticho zúrili. Kým ma odviedol preč, podarilo sa mi natočiť malý hrnček miazgy a cestou domov som z nej pomaly usrkávala, keď sa nedíval. Bolo to skvelé. Chutilo to ako voda s cukrom.

Ako teraz stojím pred tým stromom, spoznávam ho, ako by som spoznala svojho súrodenca. Tento exemplár je ale chudý a tenký, pretože je tak vysoko a prekvapilo by ma, keby v sebe vôbec nejakú miazgu mal. Nemám ale čo stratiť. Vyberám svoj nôž a zatínam ho do kôry stromu, znovu a znovu do rovnakého miesta. Potom ho zaborím hlboko do diery a tlačím ho čím ďalej hlbšie a zároveň sa ním pokúšam krútiť. Vlastne ani nečakám, že sa niečo stane.

Na moje obrovské prekvapenie sa von vyderie kvapka miazgy. A úplne ma šokuje, keď sa o chvíľku objaví malý pramienok. Dotknem sa tej tekutiny prstom a obliznem ho jazykom. Cítim ten príval cukru a okamžite spoznávam tú chuť. Presne ako si ju pamätám. Nemôžem tomu uveriť.

Miazga začína vytekať rýchlejšie a veľa z nej sa mi stráca na kmeni stromu. Pozerám okolo seba a zúfalo sa snažím nájsť niečo, do čoho by som ju mohla napustiť, vedierko alebo čokoľvek — ale samozrejme tu nič nie je.

A potom si spomeniem: moja termoska. Odopnem si svoju plastovú termosku z pása a obrátim ju hore nohami, aby z nej vytiekla voda. Vodu môžem zohnať kedykoľvek, zvlášť keď je všade toľko snehu — ale táto miazga je vzácna. Držím termosku pri diere v strome a priala by som si mať poriadny vrták s lievikom. Tlačím termosku k stromu ako sa len dá a väčšinu miazgy sa mi darí zachytiť. Plní sa pomalšie, než by som chcela, ale o niekoľko minút je termoska dopoly plná.

Prúd miazgy sa zastavil. Čakám niekoľko sekúnd, či znovu začne tiecť, ale nezačína.

Rozhliadam sa naokolo a všimnem si ďalší javor, asi tri metre odo mňa. S radosťou k nemu pribehnem, vytiahnem nôž a pokúšam sa ho do kmeňa zaraziť celou silou s nádejou, že termosku

naplním úplne a predstavujem si, ako sa asi Bree bude tváriť, keď miazgu ochutná. Nie je síce ktovieako výživná, ale určite jej spraví radosť.

Keď nožom zasiahnem kmeň stromu, ozve sa tento raz ostrý zvuk, ako keď niečo praskne a nie je to zvuk, ktorý by som čakala a hneď nato sa ozve stenanie padajúceho stromu. Pozriem sa hore a vidím, ako sa strom nakláňa a neskoro si uvedomujem, že tento strom, pokrytý ľadom, je mŕtvy. Stačilo doň len udrieť nožom, aby sa prevrátil.

O chvíľu neskôr tento minimálne šesťmetrový strom s veľkým zadunením padá k zemi a rozvíri okolo seba obrovský mrak snehu a borovicového ihličia. Skrčím sa v strachu, že niekto zistil, že tu som. Som na seba strašne našťvaná. To bolo neopatrné. Hlúpe. Mala som sa na ten strom najskôr pozrieť poriadne.

O niekoľko okamihov sa ale upokojím, pretože si uvedomujem, že tu hore nikto iný nie je. Začnem opäť uvažovať racionálne a uvedomím si, že stromy v lese padajú samy od seba, takže takáto udalosť neznamená nutne prítomnosť človeka. A ako sa dívam smerom, kde pred chvíľou stál strom, niečo ma zarazí. A len neveriacky zízam.

Kúsok od miesta, kde stojím, vidím malú kamennú chatku postavenú priamo do skaly a ukrytú za skupinkou stromov. Je malá, ale má dokonale štvorcový tvar, asi štyri a pol metra na šírku i na dĺžku a vysoká asi tri a pol metra. Na streche vidím malý komínček a v stenách sú malé okná. Drevené vstupné dvere sú pootvorené.

Táto malá chatka je tak dobre maskovaná a tak dokonale splýva s okolím, že ju ťažko rozoznávam i keď sa pozerám priamo na ňu. Strecha i steny sú zasnežené a kamenné priečelie dokonale splýva s okolitou krajinou. Chatka vypadá starobylo, akoby ju niekto postavil pred stovkami rokov. Nechápem, čo tu robí, kto ju postavil, ani prečo vlastne. Možno ju postavili pre nejakého strážcu chránenej rezervácie. Možno tu žil nejaký pustovník. Alebo nejaký fanúšik zálesáctva.

Vyzerá to, ako keby sa jej nikto už roky ani nedotkol. Starostlivo skúmam okolie, či nevidím nejaké stopy topánok alebo zveri vedúce dnu alebo von. Žiadne tu ale nie sú. Premýšľam, kedy napadol sneh, bolo to pred niekoľkými dňami, a v hlave sa pokúšam počítať. Minimálne za tri posledné dni tu nikto nebol.

Srdce mi poskočí pri pomyslení na to, čo by sa mohlo skrývať vnútri. Jedlo, oblečenie, lieky, zbrane, materiály — čokoľvek z toho by bolo darom z nebies.

Opatrne idem cez čistinku a neustále sa obzerám, či ma niekto nesleduje. Idem rýchlo a v snehu zanechávam veľké nápadné stopy. Keď dorazím k dverám, ešte raz sa otočím a niekoľko sekúnd tam len stojím a počúvam. Počuť len vietor a neďaleký potok, ktorý preteká zhruba meter pred chatkou. Natiahnem sa a celou silou udriem na dvere rukoväťou svojej sekerky, ozve sa dunivý zvuk, ktorý by všetkým zvieratám, ktoré sa možno skrývajú vnútri, mal dať posledné varovanie.

Žiadna odpoveď.

Rýchlo otváram dvere, odhrňam sneh a vchádzam dnu.

Je tu tma, vnútrajšok osvetľujú len posledné zvyšky denného svetla, ktoré sa sem vkrádajú malými oknami a moje oči si chvíľu musia zvykať na tmu. Čakám, chrbtom opretá o dvere, a som pripravená brániť sa v prípade, že by tu mohlo prezimovať nejaké zviera. Po niekoľkých ďalších sekundách si však moje oči na šero zvyknú a je jasné, že som tu sama.

Zo všetkého najskôr si všimnem to, že je tu celkom teplo. Možno preto, že je to tu také malé, s nízkym stropom a zabudované priamo do skaly, alebo preto, že je chatka chránená proti vetru. I keď okná nie sú zasklené ani nijako zavreté a napriek tomu, že dvere sú stále pootvorené, musí tu byť aspoň o osem stupňov teplejšie – omnoho teplejšie než je hocikedy v otcovej chate, dokonca i keď sa tam kúri. Otcova chata bola postavená hlavne lacno, jej steny sú tenké ako papier a obložené linoleom, a sedí na okraji kopca, kde akoby stála priamo v ceste vetru.

Toto miesto je ale iné. Kamenné steny sú také silné a dobre postavené, že sa tu cítim útulne a bezpečne. Neviem si ani predstaviť, aké by tu bolo teplo, keby som zavrela dvere, zadebnila okná a rozložila oheň v kozube, ktorý sa zdá byť funkčný.

Vnútri je len jedna veľká miestnosť. Pokúšam sa v tom šere na podlahe nájsť niečo, čokoľvek, čo by som mohla použiť. Je to neuveriteľné, ale vyzerá to, že tu od vojny nikto nebol. Každý dom, ktorý som videla, mal rozbité okná, naokolo sa povalovali trosky a vždy bolo zrejmé, že z neho niekto vyraboval všetko, čo by mohlo byť užitočné, dokonca aj káble. Tento však nie. Je čistý, nedotknutý a uprataný, akoby jeho majiteľ raz len tak vstal a odišiel. Zaujímalo by ma, či to bolo ešte skôr, než vojna vôbec začala. Podľa pavučín na stropoch a tejto neskutočnej lokality, tak dobre ukrytej za stromami, by som povedala, že áno. Tu nikto nebol desiatky rokov.

Všimnem si obrys nejakého predmetu pri protiľahlej stene a pomaly sa k nemu blížim, rukami natiahnutými pred sebou šmátram do tmy. Keď sa toho predmetu moje ruky dotknú, zisťujem, že je to skrinka so zásuvkami. Prejdem po nej rukou a cítim, že je pokrytá prachom. Prechádzam rukami po malých guľatých rukovätiach zásuviek. Opatrne ich otvárať, jednu po druhej. Je príliš veľká tma na to, aby som videla, čo je vnútri, tak ich obsah preskúmam rukou. V prvej nič nie je. Ani v druhej. Rýchle ich všetky otvorím a rovnako rýchlo klesajú moje nádeje – keď vtom sa zastavím pri piatej zásuvke. Vzadu niečo je. Pomaly to vyberiem.

Držím to na svetle a spočiatku nemôžem rozoznať, čo je to, ale potom cítim staniol, ktorý mi prezradí, čo to je: tabuľka čokolády. Niekto ju už nahryzol, ale stále je zabalená v pôvodnom obale a z veľkej časti je zachovalá. Kúsok rozbalím a privoniam k nemu. Nemôžem uveriť, že je to skutočné: naozajstná čokoláda. Čokoládu sme nemali už od vojny.

S vôňou prichádza ostrá bolesť hladu a len s vypätím všetkých síl sa dokážem ovládnuť, aby som na mieste neroztrhala obal a celú ju nezhltna. Nútim sa dodávať si silu, opatrne ju zase zabalím a schovám do vrečka. Počkám, kým budem s Bree a potom si ju vychutnám. Pri pomyslení na jej výraz, keď ju ochutná, sa mi na tvári objaví úsmev. To bude na nezapltenie.

Rýchlo prebehnem zvyšné zásuvky s novou nádejou, že objavím nejaký poklad. Všetko ostatné je ale prázdne. Otočím sa späť do miestnosti a prejdem si ju od steny k stene, okolo stien, všetky kúty v snahe nájsť čokoľvek. Je to tu však opustené.

Vtom stúpim na niečo mäkké. Klaknem si, zdvihnem to a podržím na svetle. Som ohromená: je to medvedík. Je ošúchaný a chýba mu jedno oko, ale Bree medvedíky miluje a ten, ktorého nechala doma, keď sme odišli, jej hrozne chýba. Keď toto uvidí, bude mať neskutočnú radosť. Vyzerá to, že dnes bude mať šťastný deň.

Napchám si medvedíka za opasok a ako sa dvíham, moja ruka prejde po niečom mäkkom. Zdvihnem to a pozriem si to lepšie, na moju radosť v ruke držím šál. Je čierny a zaprášený, ale keď si ho priložím k telu, ihneď cítim, aký je teplý. Idem k oknu a šál oprášim. Pozriem si ho na svetle: je dlhý a hrubý – dokonca bez dier. Akoby som našla čisté zlato. Okamžite si ho obtáčam okolo krku, schovám pod tričko a hneď mi je teplejšie. A kýchnem.

Slnko zapadá a zdá sa, že som našla všetko, čo sa dá, takže sa dávam na odchod. Cestou k dverám ale zakopnem o niečo tvrdé a kovové. Zastavím sa, opäť si klaknem a opatrne sa snažím nahmatať, či to nie je nejaká zbraň. Nie je. Je to guľaté držadlo pripevnené k drevenej podlahe. Ako klopadlo. Alebo kľučka.

Šklbom ním doľava a doprava. Nič sa nestalo. Skúšam ním otáčať. Nič. Skúsím šťastie. Postavím sa nabok a zo všetkých síl zaň potiahnem priamo nahor.

Otvorili sa padacie dvere a vzniesol sa oblak prachu.

Nakuknem dole, kde ma uvítal ďalší priestor s hlinenou podlahou, vysoký niečo vyše metra. Srdce sa mi rozbúchalo z pomyslenia na možnosti, ktoré sa nám tým otvorili. Keby sme tu bývali a vyskytli by sa problémy, mohla by som Bree schovať tu dole. Táto chatka získava na hodnote čím ďalej, tým viac.

A nielen to. Keď sa pozriem, ako to dole vyzerá, niečo sa tam leskne. Tie ťažké drevené dvere úplne odklopím a rýchlo leziem po rebríku dole. Je tu úplná tma, takže rukami šmátram pred sebou. Niečo som nahmatala. Sklo. V stenách sú zabudované police a na nich sú poháre. Zaváracie.

Jeden beriem do ruky a vynesiem ho na svetlo. Vnútri je niečo červené a mäkké. Vyzerá to ako marmeláda. Rýchlo odkrútim kovové viečko a k poháru privoniam. Štiplavá vôňa malín ma ovalí ako morská vlna. Strčím dnu prst a váhavo ho dávam na jazyk. Nemôžem tomu uveriť: malinový džem. A chutí, ako keby ho niekto urobil včera.

Rýchlo zavriem viečko, napchám si pohár do vrecka a ponáhľam sa späť k policiam. Nahmatávam desiatky pohárov. Beriem ten najbližší a pozriem sa naň na svetle. Tento vyzerá ako uhorky.

Som v úžase. Toto miesto je zlatá baňa.

Priala by som si ich so sebou vziať všetky, ale nemám ich v čom odnieť a ruky mi mrznú, vonku sa navyše už stmieva. Pohár s uhorkami teda dávam späť na svoje miesto, rýchlo po rebríku vyleziem hore a poriadne za sebou zatváram padacie dvere. Chcela by som ich zamknúť a som nervózna z toho, že to tam dole všetko nechávam bez dozoru. Pripomeniem si ale, že tu už roky nikto nebol – a že ani ja by som si to asi nevšimla, keby ten strom nespadol.

Keď odchádzam, zatváram za sebou dvere až na doraz a cítim túžbu to tu chrániť, akoby to už bol náš domov.

S plnými vrečkami sa náhlím späť k jazierku – ale vtom sa okamžite zastavím, pretože som si všimla pohyb a začula nejaký zvuk. Najskôr ma prepadol strach z toho, že ma niekto sledoval – keď sa však pomaly otočím - vidím niečo iné. Tri metre odo mňa stojí jeleň a hľadá na mňa. Je to prvý jeleň, ktorého som za tie roky videla. Jeho veľké čierne oči hľadajú do mojich, potom sa znenazdajky otočí a utečie preč.

Nemám slov. Mesiac čo mesiac sa snažím nejakého jeleňa nájsť v nádeji, že sa k nemu budem môcť dostať tak blízko, aby som do neho mohla vrhnúť nôž. Nikdy som však nikde žiadneho nevidela. Možno som nelovila dosť často. Možno tu hore žijú celý čas.

Rozhodnem sa sem hneď ráno vrátiť a keď budem musieť, budem čakať hoc aj celý deň. Keď tu bol raz, možno sa vráti. Ak ho nabudúce uvidím, zabijem ho. Ten jeleň by nás mohol nasýtiť na niekoľko týždňov.

Plná novej nádeje sa ponáhľam k jazierku. Keď sa priblížim k prútu a pozriem naň, srdce sa mi rozbúši, pretože je ohnutý skoro do polovice. Trasiem sa nedočkavosťou a uháňam k diere v ľade a je mi jedno, že sa mi šmýka. Pevne uchopím vlasce a modlím sa, aby vydržal.

Natiahnem sa a silno trhnem. Cítim, ako opačným smerom šklbe veľká ryba a ticho povzbudzujem vlasce, aby sa nepretrhol a háčik, aby sa neodlomil. Jedno posledné šklbnutie a ryba letí z ľadu. Je to obrovský losos, veľký ako moje rameno. Dopadol na ľad a trepe sa a kľže všetkými smermi. Pribehnem k nemu, aby som ho zdvihla, ale vyklzol mi a znovu sa trepe na ľade. Ruky mám pokryté slizom a príliš šmykľavé na to, aby som ho mohla uchopiť, takže rozbalím svoje rukávy a znovu ho chytím, tento raz pevnejšie. Vrtí sa mi v náruči a dobrých tridsať sekúnd sebou hádže, až potom konečne prestane. Je mŕtvy.

Žasnem. Je to môj prvý úlovok za niekoľko mesiacov.

Kľžem sa po ľade plná nadšenia, kladiem ho na breh a balím do snehu v strachu, aby nejakým spôsobom znovu neprišiel k životu a neskočil späť do jazera. Beriem si prút a vlasce do jednej ruky a rybu do druhej. Cítim pohár s džemom v jednom vrečku, termosku s miazgou v druhom vrečku spolu s čokoládou a medvedíka za pásom. Bree bude dnes večer bohatá.

Zostáva mi vziať už len jedno. Idem ku kôpke suchého dreva, prút chytím pod pazuchu a voľnou rukou sa snažím nabráť toľko dreva, koľko unesiem. Pár kúskov mi spadne a nemôžem vziať toľko, koľko by som chcela, ale nestážujem sa. Po zvyšok sa sem môžem vrátiť ráno.

S plnými rukami sa za posledných lúčov denného svetla šmýkam nadol po strmom svahu, opatrne, aby som žiadny zo svojich pokladov nestratila. Celou cestou nemôžem pustiť z hlavy tú chatku. Je dokonalá a skrýva také možnosti, až sa mi z toho znovu rozbúcha srdce. Je to presne to, čo potrebujeme. Otcova chata je príliš nápadná, postavená pri hlavnej ceste. Už mesiace mám obavy z toho, že sme tam príliš zraniteľné. Stačilo by, aby okolo prešiel jeden zblúdilý otrokár a mali by

sme problémy. Už dlho nás chcem presťahovať, ale doteraz som nevedela kam. Koniec koncov, tu hore žiadne ďalšie domy nie sú.

Tá malá chatka je tak vysoko, tak ďaleko od najbližšej cesty – navyše doslova postavená priamo do skaly – a tak dobre zamaskovaná, ako keby bola stvorená práve pre nás. Nikto by nás tam hore nikdy nenašiel. A keby aj hej, nemal by kde zaparkovať. Musel by peši stúpať do svahu a z tej vyhliačky by som ho videla na míľu ďaleko.

Je tam i zdroj čerstvej vody, priamo pred vchodom je tečúci potok, takže by som nemusela nechávať Bree samu zakaždým, keď sa idem do hôr vykúpať a oprat' naše oblečenie. A nemusela by som nosiť po jednom vedierka vody z jazera zakaždým, keď chcem uvariť. Nehovoriac o tom, že s takou klenbou stromov by sme boli dosť skryté na to, aby sme mohli každú noc kúriť v kozube. Boli by sme vo väčšom teple a bezpečí na mieste, ktoré je plné rýb a zveri – a s pivnicou plnou jedla. Už som sa rozhodla: Hneď zajtra sa sťahujeme.

Akoby mi z pliec spadla obrovská ťarcha. Cítim sa ako znovuzrodená. Je to prvý raz po dlhom čase, čo necítim ten ostrý hlad v žalúdku a prenikavý chlad v rukách. Dokonca i vietor mi na ceste dolu fúka do chrbta, akoby mi pomáhal. Teraz verím, že sa veci konečne obrátili k lepšiemu. Nespomínam si, kedy som sa naposledy cítila tak dobre. Teraz viem, že to môžeme zvládnuť.

Teraz už môžeme prežiť.

DVA

Kým dorazím k otcovej chate, je už po súmraku, teplota klesla a stvrdnutý sneh mi praská pod nohami. Vyjdem z lesa a vidím našu chatu, ako tam sedí sťa hniezdo, nápadne zasadená vedľa cesty a s úľavou pozorujem, že vyzerá neporušene, presne tak, ako som ju opúšťala. Okamžite sa idem pozrieť, či k nej alebo od nej nevedú nejaké stopy – zvieracie alebo ľudské – a žiadne nenachádzam.

Vnútri sa nesvieti, ale to je normálne. Keby áno, mala by som obavy. Nemáme elektrinu a svetlo by znamenalo, že Bree zapálila sviečky — a to by bezo mňa neurobila. Zastavím sa a niekoľko sekúnd načúvam, ale všade je ticho. Žiadne zvuky zápasu, volanie o pomoc, ani nárek človeka, ktorý je chorý alebo ho niečo bolí. S úľavou si môžem vydýchnuť.

Jeden hlások vo mne sa stále bojí, že sa raz vrátim a dvere nájdem otvorené dokorán, okná rozbité, stopy vedúce do domu a Bree nikde. Túto nočnú moru som mala už niekoľkokrát, vždy sa prebudím celá spotená a musím sa ísť do vedľajšej izby presvedčiť, že je Bree vo svojej posteli. Vždy tam je, úplne v poriadku, a ja sa v duchu napomínam. Viem, že by som sa po tých rokoch mala prestať toľko strachovať. Ale z nejakého dôvodu nemôžem: vždy, keď musím Bree nechať samu, je to, akoby som si do srdca vrazila malý nôž.

Stále som v strehu, pozorujem okolie a dívam sa na našu chatu v poslednom svetle dohárajúceho dňa. Nikdy nebola pekná. Typická horská chata, vlastne veľká hranatá škatuľa bez akejkoľvek osobnosti, steny ozdobené lacným akvamarínovým vinylom, ktorý vyzeral staro už od prvého dňa a ktorý dnes vyzerá ako plesieť. Okien je málo, sú malé a vyrobené z lacného plastu. Vyzerá, akoby patrila medzi obytné príviesy. Má zhruba päť metrov na šírku a desať metrov na dĺžku, čo poskytuje priestor pre jednu spálňu, ale jej staviteľ ju vo svojej nekonečnej prozreteľnosti rozdelil na dve malé spálne a ešte jednu menšiu obývačku.

Pamätám si, ako som sem ešte ako dieťa jazdila, to bolo ešte pred vojnou, keď bol svet normálny. Keď bol otec doma, brával nás sem na víkendy, aby sme na pár dní boli preč z mesta. Nechcela som byť nevďačná, tak som otcovi hovorila, že sa mi tu páči, ale v duchu som to tu nikdy nemala rada – vždy to tu bolo také temné, stiesnené a zatuchnuté. Spomínam si, že som sa ako dieťa nikdy nemohla dočkať, až víkend skončí, aby som sa odtiaľto dostala preč. Vybavujem si, že som si v duchu prisahala, že keď budem väčšia, nikdy sa sem nevrátim.

Paradoxne som teraz za toto miesto vďačná. Zachránilo mi život — Bree tiež. Keď vypukla vojna a museli sme utiecť z mesta, nemali sme na výber. Keby nebolo tejto chatky, neviem, kam by sme šli. A keby nebola tak vysoko, ako je, pravdepodobne by nás otrokári už dávno chytili. Zvláštne, ako môže človek veci neznášať ako dieťa a nakoniec si ich vážiť ako dospelý. No, skoro dospelý. V 17 rokoch sa už v podstate za dospelú považovať môžem. Za posledných niekoľko rokov som aj tak asi zostarla omnoho viac, než väčšina dospelých.

Keby táto chata nebola postavená celkom pri ceste, tak na očiach — keby bola aspoň o trochu menšia, viac chránená, hlbšie v lese, tak by som asi také obavy nemala. I tak by sme si museli poradiť s tými papierovými stenami, deravou strechou a oknami, cez ktoré prefukuje. Nikdy by to nebol teplý, pohodlný domov. Ale aspoň by bol bezpečný. Keď sa na tú našu chatu teraz dívam, aká výrazná je oproti horskému pozadiu, nemôžem sa striasť pocitu, že žijeme uprostred terča.

Pod topánkami mi vŕzga sneh, keď sa blížim k vinylovým dverám a zvnútra sa ozve hlasitý štekot. To len Saša robí to, na čo som ju vycvičila: chráni Bree. Som za ňu strašne vďačná. Stráži Bree tak starostlivo a šteká i pri tom najmenšom hluku, takže mi dodáva dosť pokoja na to, aby som ju tu mohla nechať samu, keď idem loviť. Zároveň mi jej štekanie občas robí starosti a bojím sa, že nás prezradí: koniec koncov štekajúci pes obvykle znamená, že je nablízku človek. A to je presne zvuk, ktorý by otrokári hľadali.

Rýchlo vstúpim do chaty a Sašu utíšim. Zavriem za sebou dvere, drevo sa mi skoro sype z rúk a vchádzam do temnej miestnosti. Saša stíchne, začne vrtieť chvostom a skočí na mňa. Šesťročný

čokoládový labrador a najvernejší pes, akého si človek môže predstaviť – a najlepšia spoločníčka. Nebyť Saše, Bree by už asi dávno upadla do depresie. A ja asi tiež.

Saša mi oblizuje tvár a zdá sa byť viac nadšená než zvyčajne. Ťuchá mi pri opasku a okolo vreciek, už zrejme zistila, že som priniesla niečo zvláštne. Dám drevo na zem, aby som ju mohla pohladkať a všímam si, že má vystúpené rebrá. Je už príliš chudá. Cítim sa previnilo. Na druhej strane sme ja i Bree tiež chudé. Vždy si delíme, čo nájdeme a sme tím troch seberovných. I tak by som si priała, aby som jej mohla dať viac.

Štuchá nosom do ryby, až mi vyklzne a spadne na zem. Saša na ňu okamžite skočí a ryba letí cez celú miestnosť. Znovu na ňu skočí a tento raz sa do nej zahryzne. Ale čerstvá ryba jej asi nechutí, preto ju necháva tak. Namiesto toho sa s ňou začne hrať a znova a znova na ňu skáče.

„Saša, prestaň!“ zavolám ticho, aby som nezobudila Bree. Bojím sa tiež, že keď sa s ňou bude hrať príliš, roztrhne ju a zničí časť cenného mäsa. Saša poslušne prestane. Vidím ale, aká je nadšená a chcem jej niečo dať. Siahnem do vrečka, vytiahnem pohár, prstom vyberiem trochu malinového džemu a dám jej ho k ňufáku.

Bez zaváhania mi prst oblizne a na tri obliznutia je ako vymydlený. Olizuje sa, hľadá na mňa s očami dokorán a očividne chce viac.

Pohladkám ju po hlave, dám jej pusu a zdvihnem sa na nohy. Uvažujem, či odo mňa bolo milé dať jej ochutnať, alebo kruté dať jej tak málo.

V dome je tma, čo v noci vždy býva, tak sa ním potácam opatrne. Oheň zakladám málokedy. I keď teplo potrebujeme naozaj veľmi, nechcem riskovať, že by na nás oheň upútal pozornosť. Dnešný večer je ale iný: Bree sa musí zotaviť, fyzicky i duševne, a viem, že oheň to dokáže zariadiť. Tiež si hovorím, že už nemusím byť taká opatrná, keď sa zajtra sťahujeme.

Idem cez izbu k príborníku a vyberám z neho zapaľovač a sviečku. Jednou z najlepších vecí na tomto mieste bola obrovská zásoba sviečok, jeden z mála dobrých vedľajších produktov toho, že otec bol námorník a kvázi zálesák. Keď sme sem chodili ako deti, elektrina vypadávala pri každej búrke, takže otec robil zásoby sviečok, aby mohol zápasíť s prírodnými živlami. Spomínam si, že keď som zistila, že jeho skriňa je plná sviečok, tak som si z neho kvôli tomu utáhovala a hovorila som mu, že je škrečok hrabivý. Teraz, keď nám ich zostáva už len pár, by som si priała, aby ich bol naškrečok viac.

Náš jediný zapaľovač udržiujem nažive tým, že ho používam výnimočne a že ho raz za pár týždňov doplním benzínom z motorky. Vďaka Bohu za otcovu motorku a tiež vďaka za to, že ju ešte raz naposledy natankoval: je to jediná vec, kvôli ktorej si myslím, že stále ešte máme výhodu, že máme niečo naozaj cenné, nejaký spôsob, ako prežiť, ak by sa veci pohli zlým smerom. Otec motorku vždy nechával v malej garáži pri chate, ale keď sme sem po vojne prvý raz dorazili, tak som zo všetkého najskôr vyšla s motorkou a schovala ju v kopcoch do lesa pod kríky a konáre také husté, že ju nikto nemal šancu nájsť. Hovorila som si, že keby náš dom niekedy niekto objavil, ako prvé by sa pozrel do garáže.

Som vďačná aj za to, že ma ju otec naučil riadiť už keď som bola veľmi mladá, a to i napriek maminým protestom. Naučiť sa ju riadiť bolo dosť ťažké, pretože má sajdkáru. Spomínam si, ako som sa ju v dvanástich rokoch učila šoférovať, otec sedel v sajdkáre a štekal na mňa povelý vždy, keď som chcela zastaviť. Riadiť som sa naučila na týchto strmých a nemilosrdných cestách a pamätám si, že som mala pocit, že umrieme. Vybavujem si, že som sa pozrela cez okraj zrázu, videla tú výšku, rozplakala sa a chcela, aby šoféroval on. On ale odmietol. Tvrdohlavo tam sedel viac než hodinu, kým som konečne neprestala plakať a neskúsila to znova. A nejako som sa ju naučila riadiť. Moja výchova v kocke.

Na motorku som nesiahla od doby, keď som ju schovala. Nechcem veľmi riskovať, preto sa na ňu chodím pozrieť len keď potrebujeme doplniť zapaľovač, a i to robím v noci. Hovorím si, že keby sme odtiaľto museli rýchlo zmiznúť, dala by som Bree a Sašu do sajdkáry a odviezla nás do bezpečia. V skutočnosti nemám najmenšie tušenie, kam by sme vlastne šli. Podľa toho, čo som videla

a počula, je zvyšok sveta len pustatina plná divokých zločincov, gangov a preživších je len málo. Tí agresívnejší, ktorí prežili, sa zhromaždili v mestách a unášajú a zotročujú kohokoľvek nájdú, či už pre svoje vlastné dôvody alebo aby títo otroci bojovali v arénach na život a na smrť. Hádám, že Bree a ja sme jedny z mála tých, ktorí prežili a stále žijú slobodne mimo mesta. A jedny z mála tých, ktorí ešte neumreli od hladu.

Zapálím sviečku a Saša ide pomaly za mnou tmavým domom. Predpokladám, že Bree spí a to mi robí starosti: obvykle toho veľa nenaspí. Pred dverami sa zastavím a premýšľam, či ju mám zobudiť alebo nie. Ako tam stojím, môj pohľad sa zdvihne nahor, až som sa zľakla svojho odrazu v malom zrkadle. Zakaždým, keď sa vidím, vyzerám omnoho staršia. Moja vychudnutá, hranatá tvár je sčervenená od chladu, lemujú ju svetlé hnedé vlasy po pleciah a moje oceľovo šedé oči na mňa hľadajú, akoby patrili niekomu, koho nepoznám. Sú to intenzívne oči s tvrdým pohľadom. Otec vždy hovorieval, že sú to vlčie oči. Mama vždy hovorievala, že sú krásne. Nebola som si istá, komu mám veriť.

Rýchlo svoj zrak odvraciam od zrkadla, pretože sa nechcem vidieť. Natiahnutou rukou obraciam zrkadlo tak, aby sa to už nestalo.

Pomaly otvorím dvere Breeinej izby. V tom okamihu Saša vtrhne dnu, skočí na posteľ vedľa Bree, ľahne si jej na hrudník a začne jej oblizovať tvár. Nikdy ma neprestane prekvapovať, aké sú si tie dve blízke – niekedy si hovorím, že sú si bližšie než my dve.

Bree pomaly otvorí oči a zažmúri do tmy. „Brooke?“ pýta sa.

„Som to ja,“ hovorím ticho. „Som doma.“

Posadí sa a keď ma spozná, začne sa usmievať a oči sa jej rozsvietia. Leží na zemi na lacnom matraci, odhodí na bok svoju prikrývku a vstáva z postele ešte v pyžame. Pohybuje sa pomalšie než zvyčajne.

Skloním sa k nej a objímam ju.

„Mám pre teba prekvapenie,“ vravím jej a len sťažka krotím svoje nadšenie.

Pozrie sa na mňa široko otvorenými očami, ktoré po chvíli zavrie, natiahne ruku a čaká. Je taká úprimná a dôverčivá, že ma to udivuje. Kladiem si otázku, čo jej mám dať ako prvé a rozhodnem sa pre čokoládu. Siahnem do vrečka, vytiahnem tabuľku čokolády a pomaly jej ju položím do dlane. Otvorí oči, pozrie sa na svoju ruku a neisto žmúri v matnom svetle. Dávam sviečku bližšie.

„Čo je to?“ pýta sa.

„Čokoláda,“ odpovedám jej.

Pozrie sa na mňa, ako keby som si z nej strieľala.

„Vážne,“ vravím jej.

„Ale kde si ju dostala?“ pýta sa nechápavo. Díva sa znovu na svoju dlaň, ako keby jej tam práve pristála kométa. Nedivím sa jej. Už nie sú žiadne obchody, v okolí nikto nie je a v okruhu stoviek míľ nie je miesto, kde by som niečo také mohla nájsť.

Usmievam sa na ňu. „Dal mi ju pre teba Santa. Je to vianočný darček.“ Zvraští obočie. „Nie, teraz vážne,“ trvá na svojom.

Zhlboka sa nadýchnem, pretože je zrejmé, že je čas povedať jej o našom novom domove a že odtiaľto zajtra odídeme. Pokúšam sa prísť na najlepší spôsob, ako to podať. Dúfam, že bude rovnako nadšená ako ja – ale s deťmi človek nikdy nevie. V hĺbke duše mám strach, že sa na toto miesto mohla upnúť a že nebude chcieť odísť.

„Bree, mám veľkú novinu,“ hovorím a skláňam sa k nej, aby som ju objala okolo ramien. „Dnes som objavila fantastické miesto, vysoko v horách. Je to malá kamenná chatka a je pre nás ako stvorená. Je tam teplo, útulne a bezpečne a navyše má nádherný kozub, kde môžeme kúriť každú noc. A najlepšie zo všetkého je to, že priamo tam je aj veľa najrôznejšieho jedla. Ako táto čokoláda.“

Bree sa díva na čokoládu, skúma ju a keď si uvedomí, že je to skutočné, oči sa jej otvoria ešte raz toľko. Opatrne čokoládu rozbalí a privonia k nej. Zavrie oči a usmieva sa, potom sa nakloní k tabuľke, aby si odhryzla – ale vtom sa zarazí. Starostlivo sa na mňa zadíva.

„Ale čo ty?“ spytuje sa. „Máme iba jednu?“

Celá Bree, vždy berie ohľad na ostatných, i keď hladuje. „Ty si vezmi prvá,“ hovorím jej. „To je v poriadku.“

Rozbalí väčšiu časť a odhryzne si poriadny kus. Jej hladom zúbožená tvárička sa úplne rozplýva od blaženosti.

„Žuj pomaly,“ upozorňujem ju. „Nechceš predsa, aby ťa rozbolelo bruško.“

Spomalí a vychutnáva si každý kúsok. Odlomí veľký kus a dáva mi ho do dlane. „A teraz ty,“ hovorí.

Pomaly si ju dávam do úst, odhryznem si malý kúsok a nechávam si ho na špičke jazyka. Cmúľam ju, potom ju pomaly žujem a vychutnávam si každú chvíľu. Vôňa a chuť čokolády naplňuje moje zmysly. Je to asi tá najlepšia vec, ktorú som v živote jedla.

Saša fňuká a strká ňufák k čokoláde, takže Bree kúsok odlomí a ponúka jej ho. Saša jej ho chňapne priamo z ruky a prehltnie ho na jeden raz. Bree sa smeje a je z nej nadšená, ako vždy. Potom preukáže obdivuhodnú sebadisciplínu, pretože zvyšnú polovicu čokolády zase zabalí, natiahne sa a múdro ju položí hore na skriňu, kam Saša nedočiahne. Bree stále ešte vyzerá slabá, ale vidím, že nálada sa jej už vracia.

„Čo je to?“ pýta sa a ukazuje na môj opasok.

Chvíľu neviem, o čom hovorí, ale potom sa pozriem dole a vidím medvedíka. Od všetkého toho nadšenia som naň úplne zabudla. Vytiahnem ho a podávam jej ho.

„Našla som to v našom novom domove,“ hovorím. „Je to pre teba.“

Bree vypleštila oči nadšením a pritláča medvedíka z celej sily k svojej hrudi a kýva sa s ním sem a tam.

„Je úžasný!“ volá Bree a oči jej úplne svietia. „Kedy sa sťahujeme? Nemôžem sa dočkať!“

Uľavilo sa mi. Skôr než stačím odpovedať, Saša sa nakloní k Bree a ňufákom šťuchne do jej nového medvedíka a očucháva ho. Bree jej ho nezbedne pritlačí na tvár a Saša ho chňapne a uteká s ním z izby.

„Hej!“ zvolá Bree, prepukne v hysterický smiech a ženie sa za ňou.

Obe vbehnú do obývačky a už sa úplne ponorili do urputného boja o medvedíka. Neviem, kto z nich si to užíva viac.

Idem za nimi, sviečku opatrne zakrývam rukou, aby nezhasla a nesiem ju priamo ku kôpke dreva. Do kozuba vložím niekoľko tenkých vetvičiek a z koša vedľa neho vezmem trochu suchého lístia. Som rada, že som ho minulú jeseň nazbierala, aby bolo čím rozložiť oheň. Ide to ako po masle. Suché lístie vložím pod vetvičky, zapálím ho a plamene už onedlho oblizujú drevo. Pridávam lístie, kým nakoniec vetvičky nechytia úplne. Sfúknem sviečku, aby som ju šetrila na ďalšiu príležitosť.

„My budeme mať oheň?“ pýta sa nadšene Bree.

„Áno,“ odvetím jej. „Dnes oslavujeme. Je to naša posledná noc tu.“

„Jéj!“ Bree kričí a skáče a Saša vedľa nej šteká a pridáva sa k všeobecnej veselosti. Bree odbehla k drevu, vzala pár polienok a pomáha mi prikladať. Prikladáme opatrne, aby mal oheň dosť vzduchu a Bree doň fúka a rozdúchava plamene. Keď sa chytia polienka, pridám hore väčšie poleno. Pridávam ďalšie väčšie polená, až kým nemáme poriadny oheň.

O niekoľko okamihov je izba celá rozžiarená a začínam cítiť sálajúce teplo. Stojíme pri ohni, ja k nemu natiahnem ruky a začnem si ich šúchať, aby teplo preniklo do mojich prstov. Cítim, ako sa do nich pomaly začína vracieť cit. Po dlhom dni vonku pomaly začínam rozmýšľať a cítiť sa vo svojej koži.

„Čo je to?“ spýta sa Bree a ukazuje na druhú stranu miestnosti. „To vyzerá ako ryba!“

Beží k nej a chytí ju, zdvihne ju a ona jej vyklízne z rúk. Smeje sa a Saša neváha ani sekundu a znovu sa na ňu vrhne a labami ju pošle cez celú miestnosť. „Kde si ju chytila?“ zakričí.

Beriem rybu do náruče, skôr než ju Saša stihne ešte viac potrhať, otvorím dvere a hodím ju von do snehu, kde vydrží dlhšie a kde sa jej nič nestane, potom za sebou znova zavriem.

„To bolo ďalšie moje prekvapenie,“ oznamujem jej. „Dnes budeme mať večeru!“

Bree ku mne pribehne a celú ma objíma. Saša šteká, ako keby rozumela. Tiež Bree objímam.

„Mám pre teba ešte dve prekvapenia,“ oznamujem jej s úsmevom. „Sú to zákusky. Chceš počkať až po večeri? Alebo ich chceš hneď?“

„Hneď!“ vykrikuje vzrušene.

Aj ja sa nadšene usmievam. Aspoň ju to zabaví do večere.

Siahnem do vrečka a vytiahnem pohár džemu. Bree sa naň díva s takým smiešnym výrazom a očividne je trochu zmätená, takže odkrútim veko a dám jej pohár pod nos. „Zavri oči,“ poviem jej.

Zavrela ich. „A teraz si privoňaj.“

Zhlboka sa nadýchne a na tvári sa jej rozleje úsmev. Otvorí oči.

„To vonia ako maliny!“ vykrikuje.

„Je to džem. No tak, ochutnaj.“

Bree siahne dvoma prstami do pohára, naberie si veľkú porciu a zje ju. Oči sa jej rozsvietia.

„Ách,“ vydýchne, siahne prstami po ďalšiu veľkú porciu a ponúkne ju Saši, ktorá pribehne a bez váhania ju zhltnie. Bree sa hystericky smeje a ja pohár zase zavriem a dám ho na kozubovú rímsu, preč z dosahu Saše.

„To je tiež z nášho nového domova?“ pýta sa.

Prikývnem a som rada, že to už teraz považuje za náš nový domov.

„A ešte posledné prekvapenie,“ vravím. „To si ale schovám na večeru.“

Odopnem termosku z opaska a dávam ju vysoko na kozubovú rímsu, aby na ňu nevidela. Vidím, že si môže krk vykrútiť, ale schovala som ju dobre.

„Ver mi,“ hovorím jej. „To bude niečo!“

*

Nechcem, aby nám to doma smrdelo rybacinou, takže sa dnes ešte raz vydám do zimy a pripravím toho lososa vonku. Beriem si nôž a pripravujem sa na prácu. Vlastne neviem, čo robím, ale viem dosť, aby mi bolo jasné, že hlava ani chvost sa nejedia. Takže začnem tým, že ich odrežem.

Potom si hovorím, že plutvy tiež asi jesť nebudeme, takže ich všetky odrežem – a šupiny tiež nie, tak ich očistím, ako len najlepšie viem. Potom si vravím, že sa asi jedáva otvorená, takže zvyšok rozrežem napoly. Vnútri je čosi hutné a ružové, plné malých kostí. Neviem, čo ešte urobiť, takže už asi bude pripravená na varenie.

Skôr než vojdem dnu, musím si umyť ruky. Jednoducho vezmem do dlaní hrst' snehu a očistím si ním ruky. Som zaň vďačná – obvykle musím ísť k najbližšiemu potoku, pretože nemáme žiadnu tečúcu vodu. Vstanem a kým vojdem dnu, na chvíľu sa zastavím a rozhliadam sa po okolí. Najskôr počúvam, ako vždy, či nezačujem nejaké známky hluku alebo nebezpečenstva. Po niekoľkých sekundách si uvedomím, že svet už vari pokojnejší byť nemôže. Konečne sa pomaly začínam uvoľňovať, zhlboka sa nadýchnem a cítim, ako mi na tvár padajú snehové vločky, vnímam, aké je všade dokonalé ticho a uvedomujem si, aká krásna je tu vlastne príroda. Vysoké borovice sú pokryté bielym snehom, ktorý sa neprestajne znáša z purpurového neba a svet sa zdá byť dokonalý ako v rozprávke. Oknami je vidno žiaru kozuba a zvonku naša chata vyzerá ako to najútulnejšie miesto na zemi.

Vraciam sa dovnútra s rybou v ruke, zatváram za sebou dvere a cítim, aké je príjemné sa zvonku vrátiť na miesto o toľko teplejšie, ožiarené mäkkým svetlom, ktoré sa od všetkého odráža. Bree sa o

oheň stará vzorne, ako vždy, prikladá drevo ako odborníčka a oheň je teraz ešte jasnejší. Na zemi pri kozube pripravuje riad, ktorý priniesla z kuchyne. Saša neisto sedí vedľa nej a sleduje každý jej pohyb.

Prinesiem rybu k ohňu. Vlastne ani poriadne neviem, ako ju uvariť, takže ju len dám na chvíľu nad oheň, nech sa chvíľu opeká, niekoľko ráz ju obrátim a budem dúfať, že to bude fungovať. Bree mi číta myšlienky: okamžite odbehla do kuchyne a vracia sa s ostrým nožom a dvoma dlhými špízmi. Každý kus ryby napichne na špíz a potom svoju porciu vezme a drží ju nad plameňom. Spravím to isté. Breeine domáce inštinkty boli vždy lepšie než moje a som jej za jej pomoc vďačná. Vždy sme boli dobrý tím.

Obe tam stojíme, hľadáme do ohňa ako prikované a držíme svoje ryby nad ohňom, kým nám neoťážujú ruky. Izbu naplnila vôňa pečenej ryby a po desiatich minútach sa môj žalúdok bolestivo ozve, že je hladný a netrpelivý. Rozhodla som sa, že moja ryba je už hotová. Koniec koncov, ľudia niekedy jedávajú i surové ryby, takže aké hrozné to môže byť? Zdá sa, že Bree súhlasí, takže každá svoju porciu položíme na svoj tanier a sadneme si na zem vedľa seba chrbtom k pohovke, nohami pri ohni.

„Opatrne,“ varujem ju. „Vnútri je stále veľa kostí.“

Vyberám zo svojej ryby kosti a Bree robí to isté. Keď som ich už vybrala dosť, odkrojím si malý kúsok ružového mäsa, ktoré je ešte horúce a zbieram odvahu.

Chutí to celkom dobre. Chcelo by to trošku soli alebo nejakého korenia, ale aspoň to chutí uvarené a čerstvejšie to už byť nemôže. Úplne cítim, ako mi do tela vstupujú tak potrebné bielkoviny. Bree svoju porciu tiež rýchlo hltá a vidím jej na tvári úľavu. Saša si sadne vedľa nej, civie na ňu a oblizuje sa. Bree vezme veľký kus, opatrne ho vykostí a podáva ho Saši. Saša ho dôkladne rozžuje a prehltnie, potom si začne oblizovať čelúste a zíza ďalej v nádeji, že dostane ešte kúsok.

„Tu, Saša,“ poviem jej.

Pribehnú ku mne a ja vezmem kúsok svojej ryby, vykostí ho a podám jej ho. Zhltnie ho za niekoľko sekúnd. Než som sa nazdala, moja ryba zmizla ako vždy – a Breeina tiež – a prekvapuje ma, že sa môj žalúdok znova ozýva. Už teraz si prajem, aby som bola chytila viac rýb. I tak to však bola tá najväčšia večera za posledné týždne a snažím sa byť spokojná s tým, čo máme.

Potom si spomeniem na miazgu. Vyskočím, vyberiem termosku zo skrýše a podávam ju Bree.

„Tu máš,“ usmievam sa, „napi sa prvá.“

„Čo je to?“ spýta sa, potom odkrúti vrchnák a privonia si. „Nič necítim.“ „Je to javorový sirup,“ vravím jej. „Je to ako voda s cukrom. Ale lepšie.“

Opatrne si odchlipne, potom sa na mňa pozrie a roztvorí oči od nadšenia. „To je dobrota!“ vykríkne. Dá si niekoľko malých dúškov a podá mi termosku. Nemôžem odolať a sama sa tiež trochu napijem. Cítim ten nával cukru. Nakloním sa a opatrne trochu miazgy nalejem Saši do misky. Všetku miazgu vychlípe a zdá sa, že aj jej chutí.

Ja som ale stále strašne hladná. Stáva sa mi to len málokedy, ale prepadla ma slabá chvíľka: premýšľam o pohári s džemom a hovorím si, prečo nie? Koniec koncov je ich hore v chatke na plošine ešte mnoho – a ak to dnes nestojí za poriadnu oslavu, tak potom kedy?

Zložím z rímky pohár s džemom, otvorím ho, prstom siahnem dnu a vezmem si veľkú porciu. Dávam si ju na jazyk a nechávam si ju v ústach ako sa len najdlhšie dá, až potom prehltnem. Je to božské. Pohár, ktorý je ešte vždy dopoly plný, podávam Bree. „Tu máš,“ vravím jej, „dojedz to. U nás doma je toho ešte veľa.“

Keď Bree natiahne ruku k poháru, oči jej úplne žiaria. „Si si istá?“ spýta sa. „Nemali by sme si ho nechať?“ Pokrútim hlavou. „Je čas na to, aby sme si trochu dopriali.“

Nemusím ju prehovárať. O niekoľko okamihov je zjedené, až na jednu porciu pre Sašu.

Ležíme tu opreté o pohovku, nohy pri ohni a moje telo sa konečne začína uvoľňovať. Vďaka tej rybe, miazge a džemu konečne začínam cítiť, ako sa mi vracajú sily. Pozriem sa na Bree, ktorá

medzitým už podriemkava, na jej kolenách má hlavu Saša a i keď stále vyzerá nezdravo, je to prvýkrát za dlhú dobu, čo vidím u Bree v očiach nádej.

„Mám ťa rada, Brooke,“ povie ticho.

„Aj ja ťa mám rada,“ odpoviem jej.

Keď sa na ňu znova pozriem, už spí.

*

Bree leží na pohovke oproti kozubu, zatiaľ čo ja si teraz sadám do kresla vedľa nej, za posledné mesiace sa z toho stal taký náš zvyk. Každý večer pred spaním sa schúli na pohovke, príliš sa bojí zaspáť sama v izbe. Robím jej spoločnosť a čakám, kým nezaspí a potom ju odnesiem do postele. Väčšinu večerov oheň nemáme, ale i napriek tomu tu sedíme.

Bree má vždy nočné mory. Predtým ich nemávala: pamätám si časy, ešte pred vojnou, keď zaspávala úplne ľahko. Vtedy som si ju dokonca doberala a volala som ju „ospalá Bree“, pretože dokázala zaspáť v aute, na gauči, pri čítaní v kresle - kdekoľvek. Teraz je to však úplne inak. Dokáže byť hore hodiny a keď spí, nie je to pokojný spánok. Väčšinu nocí ju cez tie tenké steny počujem vzlykať alebo kričať. Kto by sa jej čudoval? Keď vezmem do úvahy tie hrôzy, ktoré videla, je prekvapujúce, že nezoslaela. Sú noci, keď ani ja nedokážem spať.

Jedna vec pomáha: keď jej čítam. Keď sme utekali, mala Bree toľko duchaprítomnosti, aby si so sebou vzala svoju obľúbenú knihu. O strome, ktorý dával. Čítam jej tú knihu každú noc. Už ju viem nasпамáť a keď som unavená, zavriem oči a len ju prednášam. Našťastie je krátka.

Ako sa čím viac opieram do kresla, už trochu ospalá, beriem do ruky jej opotrebovaný obal a začínam čítať.

Saša, ktorá leží na pohovke vedľa Bree, nastraží uši a niekedy sa sama seba spytujem, či tiež nepočúva. „Bola raz jedna jablôň a tá milovala malého chlapca. Každý deň chodieval chlapec za jablôňou, zbieral jej listy a plietol z nich venčeky a hral sa na lesného kráľa.“

Pozriem sa na pohovku na Bree a vidím, že už spí. Uľavilo sa mi. Možno to bolo tým ohňom alebo možno tým jedlom. Spánok teraz potrebuje, aby sa zotavila. Zložím si šál pohodlne obtočený okolo krku a opatrne ho rozprestriem na jej hrudi. Jej malé telíčko sa konečne prestalo triasť.

Pridám do ohňa ešte jedno posledné poleno, sadnem si do kresla a hľadím do plameňov. Dívam sa, ako pomaly dohára a priala by som si, aby som bola priniesla viac polien. Aj tak je to jedno. Takto to bude bezpečnejšie.

Ako sa pomaly ukladám, zapraská jedno z polien a ja sa cítim uvoľnenejšia než kedykoľvek za posledných niekoľko rokov. Keď Bree zaspí, niekedy si vezmem svoju vlastnú knihu a čítam si. Vidím ju ležať na zemi: Pán múch. Je to jediná kniha, ktorá mi zostala a je už taká opotrebovaná, že vyzerá, ako keby mala už sto rokov. Je to zvláštne, mať na svete len jednu knihu. Uvedomujem si, koľko som toho považovala za samozrejmé a cnie sa mi za časy, keď existovali knižnice.

Dnes večer si s chuťou trochu prečítam. Moja myseľ pracuje ostošesť, je plná myšlienok na zajtrajšok, na náš nový život vysoko v horách. Stále si v hlave premietam všetky veci, ktoré tam odtiaľto budem musieť odnosiť a ako to vlastne urobím. Sú tu základné veci – naše príbory, zápalky, zvyšky našej zásoby sviečok, prikrývky a matrace. Čo sa oblečenia týka, ani jedna z nás toho veľa nemá a okrem knížiek vlastne nič nemáme. Táto chata bola strohá už keď sme prišli, takže ani nemáme nič, čo by sme si odtiaľto mohli vziať na pamiatku. Rada by som preniesla i pohovku a kreslo, ale na to budem potrebovať pomoc Bree a to bude musieť počkať, kým sa dostatočne nezotaví. Musíme to urobiť v niekoľkých fázach, základné veci ako prvé a nábytok až nakoniec. To nevadí, hlavne aby sme tam hore boli v bezpečí. O to ide zo všetkého najviac.

Začínam premýšľať o všetkých spôsoboch, ako našu malú chatku ešte viac zabezpečiť. Určite budem musieť vymyslieť, ako spraviť okenice, aby som ich v prípade potreby mohla zavrieť.

Dívam sa okolo seba a hľadám v chate čokoľvek, čo by som mohla použiť. Aby okenice mohli fungovať, budem potrebovať niečo ako pánty a premýšľam o pántoch na dverách do obývačky. Možno

sa mi ich podarí nejako uvoľniť. A keď sme už pri tom, možno si vezmem i tie drevené dvere a rozrežem ich na kusy.

Čím viac sa vôkol seba rozhliadam, tým viac si uvedomujem, koľko toho môžeme použiť. Spomínam si, že otec nechal v garáži debnu s náradím, videla som tam pílu, kladivo a dokonca škatuľu klinec. Je to jedna z najcennejších vecí, čo máme a nesmiem ju zabudnúť vziať ako prvú.

A samozrejme motorka. Na tú myslím neustále: kedy ju prepraviť a ako. Neznesiem pomyslenie, že ju necháme dole, to v žiadnom prípade. Takže ju zoberiem so sebou pri našej prvej ceste. Nemôžem riskovať to, že by som ju naštartovala a upozornila na nás celé okolie – navyše je ten svah príliš prudký na to, aby sa na nej dal zvládnuť. Budem ju musieť odtlačiť ručne. Už teraz sa pripravujem na to, aké vyčerpávajúce to asi bude, hlavne potom v snehu. Nevidím ale inú možnosť. Keby Bree nebola chorá, pomohla by mi, ale v jej terajšom stave neponesie vôbec nič – možno ju budem musieť i niesť. Uvedomujem si, že budeme musieť počkať na zajtrajší večer a presťahovať sa pod rúškom tmy. Možno som len paranoidná – šanca, že by nás niekto sledoval, je mizivá, ale opatrnosti nie je nikdy nazvyš. Hlavne preto, že viem, že tu nie je nikto iný, kto prežil. Tým som si istá.

Rozpamätávam sa na prvý deň, keď sme sem prišli. Obe sme boli úplne vydesené, opustené a vyčerpané. Ten prvý večer sme obe šli spať hladné a ja som sa spytovala, ako to tu vlastne chceme prežiť. Bola chyba opustiť Manhattan, našu matku a nechať za sebou všetko, čo sme poznali?

A potom to prvé ráno som sa prebudila, otvorila dvere a na moje zdesenie som pred vchodom našla mŕtvolu jeleňa. Najskôr som sa strašne zľakla. Myslela som si, že je to vyhrážka, varovanie, aby sme odtiaľto odišli, že tu nie sme vítané. Po prvotnom zhrození som si ale uvedomila, že je to úplne inak: bol to vlastne dar. Niekto, niekto iný, kto prežil, nás musel sledovať. Musel vidieť, ako zúfalo sme vyzerali a vo svojej najvyššej šľachetnosti sa rozhodol darovať nám svoj úlovok, naše prvé jedlo, dosť mäsa na niekoľko týždňov. Nedokážem si predstaviť, aký cenný pre neho ten jeleň musel byť.

Spomínam si, že som šla von, dívala sa všade navôkol, hore i dole, nazerala do všetkých stromov a čakala, že odniekiaľ vyskočí nejaký človek a zamáva mi. Ale nikoho som nenašla. Videla som len stromy a i keď som čakala niekoľko minút, počula som len ticho. Vedela som ale, proste som vedela, že ma niekto sleduje. Vedela som, že tu hore boli ešte iní ľudia a snažili sa prežiť rovnako ako my.

Od tej doby som bola tak trochu hrdá na to, že patríme medzi tichú skupinu odlúčených ľudí, ktorí prežívajú v týchto horách, starajú sa o seba, nekomunikujú spolu zo strachu, že ich niekto uvidí, že sa stanú terčom pre otrokárov. Predpokladám, že práve tak dokázali ostatní prežiť rovnako dlho: nič neponechali na náhodu. Najskôr som to nechápala. Dnes si to cením. A od tej doby, i keď som nikoho nevidela, nikdy som sa necítila sama.

Tiež ma to prinútilo mať sa viac na pozore. Tí, ktorí prežili, ak sú stále nažive, určite budú tiež takí hladní a zúfalí ako my. Zvlášť v zimných mesiacoch. Ktovie, či hladovanie alebo starosť o svoju rodinu nemohlo niekoho z nich donútiť k tomu, aby prekročil hranicu zúfalstva a jeho blahosklonný postoj nenahradil číry inštinkt, ktorý velí: prežiť. Viem, že predstava toho, ako Bree, Saša a ja hladujeme, ma občas priviedla na veľmi zúfalé myšlienky. Takže nič neponechám na náhodu. Presťahujeme sa v noci.

Aj tak je to najlepšie riešenie. Ráno musím vyliezť hore, najskôr to tam poriadne preskúmať a ešte raz sa uistiť, že nikto nebol vonku ani vnútri. Tiež musím zájsť na to miesto, kde som videla toho jeleňa a počkať na neho. Viem, že strieľam od boku, ale ak by sa mi podarilo znovu ho nájsť a zabiť ho, budeme z neho môcť žiť celé týždne. Toho prvého jeleňa, ktorého sme pred rokmi dostali, som zbytočne premrhala, pretože som nevedela, ako ho stiahnuť z kože, naporciovať ani uchovať na dlhší čas. Úplne som to zbabrala a dokázala z neho vydolovať len jedno jedlo, než sa celá mŕtvola pokazila. Bolo to strašné mrhanie jedlom a zapovedala som sa, že už to nikdy nedopustím. Tento raz však nájdem spôsob, ako ho zachovať, hlavne vďaka snehu.

Siahnem do vrečka a vyberiem z neho vreckový nôž, ktorý mi otec dal, skôr než odišiel. Hladím rukoväť s jeho vyrezávanými iniciálkami a ozdobným logom námornej pechoty, ako to robím už od

prvého dňa, čo sme sem dorazili. Hovorím si, že je stále nažive. I po tých rokoch, hoci šanca znovu ho vidieť je úplne mizivá, sa tej predstavy nemôžem vzdať. Priala by som si, aby otec nikdy neodišiel a nikdy sa dobrovoľne do tej vojny nehlásil. Hlavne to bola úplne hlúpa vojna. Nikdy som poriadne nepochopila, ako to všetko začalo a neviem to ani teraz. Otec mi to niekoľko ráz vysvetlil, ale ja som to aj tak nepochopila. Možno som na to bolo primladá. Možno som nebola dosť stará na to, aby som porozumela, aké nezmyselné sú veci, ktoré si dospelí navzájom dokážu robiť.

Otec mi to vysvetľoval tak, že to je druhá americká občianska vojna – tento raz však nie medzi Severom a Juhom, ale medzi politickými stranami. Medzi Republikánmi a Demokratmi. Hovoril, že sa k tomu schyľovalo už dlho. Hovoril, že posledných sto rokov sa Amerika stala krajinou dvoch národov: tých úplne napravo a tých úplne naľavo. Postupom času sa ich postoje natoľko utužili, že sme sa stali národom dvoch protichodných ideológií.

Otec hovoril, že tí naľavo, Demokrati, chceli krajinu, ktorú by riadil čím ďalej mohutnejší štát, aby sa dane zvýšili na 70 % a aby sa štát mohol pliesť do každej oblasti našich životov. Hovoril, že ľudia napravo, Republikáni, chceli čím ďalej menšiu vládu, úplne zakázať dane a nepliesť sa ľudom vôbec do ničoho, aby sa každý staral o seba. Hovoril, že postupom času tieto odlišné ideológie namiesto toho, aby sa snažili nájsť spoločnú reč, sa čím ďalej, tým viac vzdŕaľovali, prechádzali do stále väčších extrémov – až napokon dospeli do okamihu, keď sa nezhodli už vôbec v ničom.

Situáciu ešte zhoršoval fakt, že sa Amerika stala tak preľudnená, že žiadny z politikov nedokázal zaujať celú krajinu a politici začali zisťovať, že len čoraz extrémnejšie pozície im dokázali zaistiť pozornosť celoštátnych médií, a tým pádom i uspokojiť ich osobné ambície.

Výsledkom bolo, že najvýraznejšími osobnosťami oboch strán boli tí, ktorí zaujímali tie úplne najextrémnejšie názory a každý sa snažil prekonať toho druhého, takže prehlasovali i veci, ktorým v skutočnosti neverili, ale sami sa zaháňali do kúta. Prirodzene, keď spolu obe strany debatovali, dokázali byť iba v spore – a ich debaty sprevádzali stále ostrejšie slová. Zo začiatku to boli len urážky a slovné útoky. Tie sa ale časom stupňovali. A jedného dňa prekročili hranicu, odkiaľ nebolo návratu.

Jedného dňa, asi pred desiatimi rokmi, nastal zlomový bod, keď jeden politický vodca tomu druhému pohrozil tým osudným slovom: „vzbura“. Ak by Demokrati zvýšili dane ešte o jeden cent, jeho strana by sa vzbúrila proti Spojeným štátom a každá dedina, každé mesto a každý štát by sa rozdelil na dve časti. Nie územím, ale ideológiou.

Načasovanie nemohlo byť horšie: v tej dobe bola celá krajina v ekonomickej depresii a bolo dosť nespokojencov, ktorí stratili prácu, vďaka ktorým mohol tento vodca získať na popularite. Média videli, koľko divákov k televíziám privádzal a dávali mu stále viac priestoru. Jeho popularita čoskoro začala prudko stúpať. Nakoniec ho nemal kto zastaviť a keď Demokrati odmietli akýkoľvek kompromis, veci sa samy od seba hýbali takým smerom, že na svojej pozícii ešte pritvrdil. Jeho strana navrhla svoju vlastnú vlajku a dokonca i menu.

To bol prvý zlomový bod. Keby sa niekto odhodlal zakročiť a zastavil ho vtedy a tam, mohlo sa to zastaviť všetko. Ale nikto to neurobil. Takže tlačil ešte ďalej.

Celá situácia tohto politika povzbudila ešte viac, takže navrhol, aby nová únia mala aj svoju vlastnú políciu, svoje vlastné súdy a svojich vlastných vojakov – svoju vlastnú armádu. To bol druhý zlomový bod.

Keby vtedajší demokratický prezident bol dobrým vodcom, možno to vtedy ešte mohol zastaviť. On však celú situáciu ešte zhoršil tým, že robil jedno zlé rozhodnutie za druhým. Namiesto toho, aby sa snažil veci upokojiť, aby sa snažil vyriešiť základné problémy, ktoré viedli k takej nespokojnosti, sa rozhodol, že jediný spôsob, ako potlačiť ním nazývanú „rebéliu“, bola tvrdá línia: obvinil celé vedenie republikánskej strany z podnecovania k vzbure. Vyhlásil stanné právo a počas jednej noci ich dal všetkých pozatýkať.

To situáciu vystupňovalo ešte viac a celá strana sa zomkla dohromady. Tiež sa pridala polovica armády. Ľudia boli rozdelení – každý dom, každé mesto, každá vojenská základňa — v uliciach sa pomaly stupňovalo napätie, sused nenávidel suseda. Dokonca i rodiny sa rozdelili.

Raz v noci sa vedenie armády vernej Republikánom podľa tajných rozkazov pokúsilo vykonať puč a oslobodiť vedenie strany z väzenia. Situácia uviazla na mŕtvom bode. A na schodoch budovy Kapitolu sa ozval prvý osudný výstrel. Jeden mladý vojak mal dojem, že jeden dôstojník siaha po zbrani, a vystrelil prvý. Sotva padol prvý americký vojak, nebolo návratu. Bola prekročená posledná hranica. Američan zabil Američana. Prepukol boj, v ktorom padli desiatky dôstojníkov. Vedenie Republikánskej strany niekto odpratal do bezpečia na tajnom mieste. A od toho okamihu sa armáda rozdelila na dve. Vláda sa rozdelila na dve. Mestá, dediny, okresy a štáty sa rozdelili na dve časti. Tomu sa neskôr začalo hovoriť Prvá vlna.

Počas prvých pár dní sa krízové vedenie a vládne útvary snažili uzmierniť a vyhlásiť mier. Ale už bolo príliš neskoro. Prichádzajúcu búrku už nedokázalo zastaviť nič. Jedna frakcia agresívnych generálov sa rozhodla vziať veci do svojich rúk a získať slávu, stať sa prvým mužom vojny a využiť výhody momentu prekvapenia. Spočítali si, že najlepším spôsobom, ako to celé ukončiť, bude rozdrviť opozíciu.

Začala vojna. Na americkej pôde zavládli boje. Z Pittsburghu bol nový Gettysburg, každý týždeň dvestotisíc mŕtvych. Proti tankom sa mobilizovali tanky. Proti lietadlám lietadlá. Každý deň, každý týždeň sa násilie stupňovalo. Značili sa hranice, armáda a polícia sa rozdelili a boje sa rozšírili do každého zo Spojených štátov. Všade bojoval každý s každým, priateľ proti priateľovi, brat proti bratovi. Dospelo to do situácie, keď už nikto nevedel, prečo sa vlastne bojuje. Celý národ krvácal a nikto to nedokázal zastaviť. Tomu sa začalo hovoriť Druhá vlna.

Do tej doby boli všetky boje, nech už akokoľvek krvavé, vedené konvenčným spôsobom. Potom ale prišla Tretia vlna, najhoršia zo všetkých. Zúfalý prezident sa kdesi v tajnom bunkri rozhodol, že to, čomu neustále hovoril „rebélia“, bolo možné potlačiť jediným spôsobom. Zvolal k sebe svojich najlepších poradcov a tí mu navrhli, že na potlačenie rebélie raz a navždy musí použiť svoju najmocnejšiu zbraň: cielené nukleárne strely. Súhlasil.

Ďalší deň dopadli nukleárne hlavice na strategické bašty Republikánov po celej Amerike. Ten deň na miestach ako Texas, Nevada alebo Mississippi zomreli stovky tisíc ľudí. Ďalší deň zomreli milióny.

Republikáni odpovedali po svojom. Zmobilizovali vlastné prostriedky, zaútočili na NORAD a vyslali vlastné nukleárne strely na Demokratické oblasti. Štáty ako Maine alebo New Hampshire takmer zmizli z povrchu zemského. Počas ďalších desiatich dní bola zničená skoro celá Amerika, jedno mesto po druhom. Bola to vlna za vlnou totálnej devastácie a koho nezabil priamy zásah, čoskoro zomrel na následky zamoreného vzduchu a vody. Počas jedného mesiaca nezostal nikto, kto by bojoval. Ako ľudia pochodovali do boja proti svojim susedom, rabovali sa ulice i budovy, jedna po druhej.

Otec ale ani nečakal, kým ho povolajú – a to je ten dôvod, prečo ho nenávidím. Odišiel dávno predtým. Predtým než vojna vypukla, bol dvadsať rokov dôstojníkom námornej pechoty a videl skôr než väčšina ostatných, kam to speje. Zakaždým, keď sa pozeral na správy, zakaždým, keď videl dvoch politikov na seba kričať tými najnevyberanejšími spôsobmi a navzájom sa v nich tromfovať, otec vždy pokrútil hlavou a hovoril: „Z toho bude vojna. Verte mi.“

A mal pravdu. Môj otec si paradoxne svoje už odslúžil a už roky teda nebol v aktívnej službe. Keď ale zaznel ten prvý výstrel, znovu sa prihlásil do služby. Ešte predtým, než sa začalo hovoriť o totálnej vojne. Asi bol prvým dobrovoľníkom do vojny, ktorá ešte ani nezačala.

A preto som na neho stále taká našťavaná. Prečo to musel urobiť? Prečo jednoducho nemohol nechať ostatných navzájom sa pozabíjať? Prečo nemohol zostať doma a chrániť nás? Prečo mu viac záležalo na jeho vlasti než na jeho rodine?

Stále si dokážem živo vybaviť ten deň, keď nás opustil. Prišla som zo školy a z domu som počula krik ešte skôr, než som prišla k dverám nášho bytu. Pripravila som sa. Neznášala som, keď sa naši hádali, čo bolo vlastne neustále a myslela som si, že je to len ďalšia z ich hádok.

Otvorila som dvere a ihneď som vytušila, že tento raz je to iné. Niečo bolo strašne, strašne zle. Otec tam stál, celý v uniforme. Vôbec to nedávalo zmysel. Nemal na sebe uniformu už roky. Prečo by si ju na seba dával práve teraz?

„Nie si chlap!“ kričala na neho mama. „Si zbabelec! Opustiť svoju rodinu! A prečo? Aby si šiel a zabíjal nevinných ľudí?“

Otec očervenel ako vždy, keď sa rozčúlil.

„Nevieš, o čom hovoríš!“ kričal na ňu. „Plním si svoju povinnosť voči svojej krajine. Je to tá správna vec.“

„Správna pre koho?“ odsekla mu. „Veď ani nevieš, za čo vlastne bojuješ. Za bandu blbých politikov?“

„Viem presne, za čo bojujem: chcem udržať našu krajinu pohromade.“

„Tak to mi teda prepáčte, Kapitán Amerika!“ zajačala naňho. „Môžeš si to vo svojej hlave ospravedlňovať ako chceš, ale pravdou je, že ideš preč, pretože ma nemôžeš vystáť. Pretože si nikdy nevedel, ako zvládnuť život doma. Pretože si príliš hlúpy na to, aby si niečo dokázal urobiť so svojím životom po pechote. Takže hneď vyskočíš a pri prvej príležitosti utečieš—“

Otec ju zastavil silnou fackou. Stále si vybavujem ten zvuk.

Bola som v šoku. Nikdy predtým som nevidela, že by na ňu akokoľvek vztiahol ruku. Cítila som, ako mi dochádza dych, ako keby som tú facku dostala ja. Cívela som naňho a skoro som ho nespoznávala. Bol to naozaj môj otec? Bola som v takom šoku, že som pustila svoju knihu, ktorá dopadla na zem s hlasným zadunením.

Obaja sa otočili a pozreli sa na mňa. Strašne som sa hanbila, takže som sa obrátila a bežala chodbou do svojej izby a treskla za sebou dvermi. Nevedela som, ako na to všetko mám reagovať a len som chcela byť od nich čo najďalej.

O chvíľu neskôr sa ozvalo slabé zaklopanie na dvere.

„Brooke, to som ja,“ povedal otec tichým hlasom, plným ľútosti. „Mrzí ma, že si pri tom musela byť. Pust' ma dnu, prosím.“

„Chod' preč!“ zakričala som.

Nasledovalo dlhé ticho. On však neodíšiel.

„Brook, musím teraz odísť. Rád by som ťa ešte naposledy videl, kým odídem. Prosím ťa. Poď von sa so mnou rozlúčiť.“

Začala som plakať.

„Chod' preč!“ odsekla som znovu. Bola som taká ohromená, taká našťavaná, že mamu udrel a ešte viac za to, že nás opúšťa. A v hĺbke duše som sa bála, že sa už nevráti.

„Musím ísť, Brooke,“ riekol. „Nemusíš tie dvere otvoriť. Chcem ale, aby si vedela, že ťa veľmi ľúbim. A že s tebou vždy budem. Pamätaj si, Brooke, že si tá silná. Postaraj sa o túto rodinu. Spolieham sa na teba. Postaraj sa o nich.“

A potom som počula, ako sa kroky môjho otca vzdáľujú. Boli slabšie a slabšie. O chvíľku neskôr som počula, ako sa dvere nášho bytu otvorili a potom zavreli.

A potom už nič.

O niekoľko minút – zdalo sa to ako niekoľko dní – som pomaly otvorila dvere svojej izby. Hneď som to vedela. Bol preč. A už vtedy som to ľutovala. Chcela by som sa s ním rozlúčiť. Pretože v hĺbke duše som už vedela, že sa nikdy nevráti.

Mama sedela pri kuchynskom stole, hlavu v dlaniach a ticho plakala. Vedela som, že v ten deň sa všetko navždy zmenilo, že už nič nebude ako predtým – že ona už nebude ako predtým. A že ani ja nebudem.

A mala som pravdu. Ako tu tak teraz sedím a žmúrim oťažievajúcimi očami do žeravých uhlíkov dohasínajúceho ohňa, uvedomujem si, že od toho dňa nič nebolo ako predtým.

*

Stojím v našom starom byte v Manhattane. Nevieť, čo tu robím ani ako som sa sem dostala. Nič nedáva zmysel, pretože ten byt je iný, než si pamätám. Nie je v ňom vôbec žiadny nábytok, ako keby sme tam nikdy nebývali. A som tu len ja.

Ozve sa smutné zaklopanie na dvere a dnu vchádza otec v kompletnej uniforme a v ruke nesie kufrik. Oči má prázdne, akoby sa práve vrátil z pekla.

„Otecko!“ snažím sa zakričať. Ale slová mi nevychádzajú z úst. Pozriem sa na zem a vidím, že som prilepená k podlahe, schovaná za stenou a že ma nevidí. Snažím sa uvoľniť, aby som mohla bežať za ním alebo na neho zavolať, ale nemôžem. Musím sa bezmocne dívať, ako chodí po prázdnej izbe a všade sa rozhliada.

„Brooke?“ zavolá. „Si tu? Je niekto doma?“

Znovu sa mu pokúšam odpovedať, ale môj hlas nefunguje. Prehľadáva každú miestnosť. „Povedal som, že sa vrátim,“ hovorí. „Prečo na mňa nikto nepočkal?“

Potom sa rozplače.

Srdce mi puká a snažím sa zo všetkých síl naňho zavolať. Ale nech sa akokoľvek snažím, z hrdla mi nič nevychádza. Nakoniec sa otočí, odíde z bytu a jemne za sebou zavrie dvere. Tichom sa rozlieha cvaknutie kľučky.

„OTECKO!“ kričím a hlas sa mi konečne vrátil.

Je ale príliš neskoro. Viem, že navždy odišiel a z nejakého dôvodu je to všetko moja vina.

Zažmurkám a odrazu som naspäť v horách, v otcovej chate a sedím v jeho obľúbenom kresle pri ohni. Otec sedí na pohovke, je naklonený dopredu, hlavu sklonenú a hrá sa so svojím námorníckym nožom. S hrôzou zisťujem, že polovica jeho tváre je spálená úplne na kosť, že vlastne vidím polovicu jeho lebky.

Pozrie na mňa a ja mám strach.

„Nemôžeš sa tu schovávať večne,“ hovorí odmerane. „Myslíš si, že si tu v bezpečí. Ale oni po teba prídu. Vezmi Bree a schovajte sa.“

Vstal a ide ku mne, chytí ma za plecía a zatrasie mnou, oči mu horia naliehavosťou. „ROZUMEL SI MI, VOJAK!“ kričí na mňa.

Zmizne a v tom okamihu sa naraz otvoria dvere a okná, s veľkým treskom za kakofónie rozbitého skla. Do nášho domu vrazia desiatky otrokárov s pištoľami v rukách. Majú na sebe svoje klasické čierne uniformy a prehľadávajú každý kút chaty. Jeden z nich zoberie Bree z pohovky a odnáša ju preč, ona strašne kričí, zatiaľ čo jeden otrokár pribehne ku mne, zaborí svoje prsty do môjho ramena a zamieri svoju pištoľ priamo na moju tvár.

Vystrelí.

Prebudím sa s krikom a som zmätená.

Niektu ma drží na rameno a keďže mám sen a realitu ešte trochu prepletené, som pripravená zaútočiť. Pozriem sa, kto ma drží a vidím, ako pri mne stojí Bree a trasie mi rukou.

Stále ešte sedím v otcovom kresle, miestnosť je už ale zaliata slnečným svetlom. Bree hystericky plače.

Niekoľkokrát zažmurkám a snažím sa posadiť a usporiadať si myšlienky. Bol to všetko len sen? Bolo to také skutočné.

„Mala som zlý sen!“ plače Bree a stále ma drží za ruku.

Pozriem sa ku kozubu a vidím, že oheň dávno vyhasol. Vidím vonku ostré slnečné svetlo a začínam chápať, že je už neskoré dopoludnie. Nemôžem uveriť tomu, že som zaspala v kresle – to sa mi nikdy predtým nestalo.

Zatrasím hlavou a snažím sa dostať pavučiny z vlasov. Ten sen bol taký skutočný, že je pre mňa ťažké uveriť, že sa nič z toho naozaj nestalo. O otcovi sa mi už snívalo, ale nič takého bezprostredného. Len sťažka si uvedomujem, že tu v miestnosti so mnou teraz nie je a pre istotu sa ešte raz porozhliadam.

Bree ma šklbe za rameno a nedá sa upokojiť. Nikdy predtým som ju takú nevidela. Kľakám si, aby som ju objala. Chytí sa ma ako kliešť.

„Snívalo sa mi, že prišli zlí ľudia a odniesli ma preč! A ty si tu nebola, aby si ma zachránila!“ Bree mi plače na pleci. „Nechod' preč!“ úpenlivo ma prosí. „Nechod', prosím ťa! Nenechávaj ma tu!“

„Nikam nejdem,“ vravím jej a tisnem ju k sebe. „Šššš... Nič sa nedeje... Nemusíš sa ničoho báť. Všetko je v poriadku.“

V hĺbke duše sa ale nemôžem zbaviť pocitu, že všetko nie je v poriadku. Práve naopak. Môj sen ma poriadne rozrušil a to, že Bree mala tiež taký zlý sen – a o rovnakej veci – ma nijako neupokojuje. Neverím na znamenia, ale nemôžem si pomôcť a premýšľam, či to naozaj nie je nejaké znamenie. Nepočujem ale žiadny hluk a keby sa nejaký objavil niekoľko míľ odtiaľto, tak by som to určite vedela.

Nadvihnem Bree bradu a utriem jej slzy. „Poriadne sa nadýchni,“ hovorím jej.

Bree poslúcha a pomaly chytá dych. Musím sa prinútiť k úsmevu. „Vidíš,“ hovorím jej. „Som tu. Nič sa nedeje. Bol to len zlý sen. Rozumieš?“

Bree pomaly prikývne.

„Si len unavená,“ vravím jej. „A máš horúčku. Takže si mala zlý sen. Všetko bude v poriadku.“

Ako tak kľáčim a objímam Bree, spomeniem si, že sa musím poponáhľať, vyšplhať sa hore, skontrolovať náš nový domov a nájsť nám jedlo. Myslím na to, že to musím Bree povedať a pri predstave toho, ako bude reagovať, sa mi takmer obráti žalúdok. Je jasné, že moje načasovanie nemohlo byť horšie. Ako jej mám teraz preboha povedať, že ju teraz musím opustiť? I keď by to bolo len na hodinu alebo dve? Na jednej strane tu s ňou chcem zostať a celý deň na ňu dávať pozor, zároveň ale viem, že musím ísť a čím skôr to vybavím, tým skôr budeme v bezpečí. Nemôžem tu len celý deň sedieť, nič nerobiť a čakať na súmrak. A nemôžem riskovať zmenu plánu a presun za bieleho dňa len kvôli našim hlúpym snom.

Odsuniem Bree od seba, láskavo jej odhrniem vlasy z tváre a usmievam sa tak prívetivo, ako len dokážem. Pokúšam sa v sebe nájsť ten najsilnejší, najdospelejší tón.

„Bree, potrebujem, aby si ma teraz počúvala,“ vravím jej. „Musím teraz ísť von, len na chvíľu—“

„NIE!“ začne jačať. „Ja som to VEDELA! Je to ako v mojom sne! Ty ma opustiš! A už sa nevrátiš!“

Pevne ju chytím za plecía a snažím sa ju utíšiť.

„Tak to nie je,“ hovorím pevným hlasom. „Len potrebujem ísť na hodinu alebo dve von. Potrebujem sa uistiť, že je náš nový domov bezpečný, aby sme sa doň dnes večer mohli presťahovať. A musím uloviť niečo na jedenie. Bree, prosím ťa, pochop to. Vzala by som ťa so sebou, ale si teraz príliš chorá a musíš odpočívať. O pár hodín som späť. Sľubujem. A potom večer pôjdeme hore spolu. A vieš, čo je na tom to najlepšie?“

Pomaly sa na mňa zadíva, stále plače a nakoniec zavrtí hlavou.

„Od dneška tam hore budeme stále spolu, v bezpečí a každý deň budeme mať oheň a všetko jedlo, čo budeš chcieť. A ryby i všetko ostatné môžem loviť hneď tam, priamo pred chatkou. Nikdy ťa nebudem musieť znovu nechať samu.“

„A Saša s nami pôjde tiež?“ spýta sa napriek svojmu plaču.

„A Saša tiež,“ odvetím jej. „Sľubujem. Prosím, ver mi. Vrátim sa po teba. Nikdy by som ťa neopustila.“

„Sľubuješ?“ spýta sa.

Pokúšam sa nájsť ten najlepší slávnostný tón a pozriem sa jej priamo do očí.

„Sľubujem,“ odpoviem.

Breein plač ustáva, nakoniec prikývne a zdá sa, že je spokojná.

Láme mi to srdce, ale rýchlo sa k nej nakloním, dám jej pusu na čelo a potom vstanem, prejdem k dverám a vyjdem von. Viem, že keby som tam zostala ešte sekundu, nikdy by som nenašla dost' odhodlania odísť.

Len čo sa za mnou zavreli dvere, nemôžem sa zbaviť dojmu, že svoju sestru už nikdy neuvidím.

TRI

Stúpam po svahu priamo nahor za intenzívneho ranného slnka, ktorým sa blyští všadeprítomný sneh. Je to biely svet. Slnko svieti tak jasne, že skoro nevidím. Dala by som čokoľvek za šiltovku alebo slnečné okuliare.

Dnes je našťastie vcelku bezvetrie, je teplejšie než včera a ako stúpam nahor, počujem okolo seba roztápať sa sneh, z ktorého v malých potôčikoch steká voda dole a padá vo veľkých zhlukoch z konárov borovíc. Sneh je aj mäkkší a kráča sa mi lepšie.

Obzriem sa cez plece a pozerám na údolie, ktoré sa podo mnou rozprestiera a vidím, že cesty na rannom slnku znovu vidno. To mi robí starosti, ale v duchu si vynadám a som našťavaná, že sa nechávam takto rozrušiť zlými znameniami. Mala by som byť silnejšia. Racionálnejšia, ako otec.

Nasadila som si kapucňu a skláňam hlavu kvôli vetru, ktorý nabera na sile, čím vyššie stúpam a priala by som si mať na sebe svoj nový šál. Dávam ruky k sebe a šúcham si ich, chcela by som mať i rukavice, a výrazne pridávam do kroku. Som rozhodnutá rýchlo sa tam dostať, preskúmať chatku, nájsť toho jeleňa a ponáhľať sa dolu za Bree. Možno so sebou vezmem dole i niekoľko pohárov džemu, to Bree určite poteší.

Idem po svojich stopách zo včerajška, ktoré sú v roztápajúcom sa snehu stále zreteľné a tento raz je cesta ľahšia. Zhruba za dvadsať minút som tam, kde som bola včera a obchádzam najvyššiu plošinu.

Som si istá, že je to to isté miesto ako včera, ale keď hľadám chatku, nemôžem ju nájsť. Je tak dobre schovaná, že ju nemôžem nájsť ani keď viem, kde ju mám hľadať. Začínam pochybovať, či som na správnom mieste. Pokračujem ďalej po svojich stopách, kým nedôjdem na rovnaké miesto ako včera. Naťahujem krk, ako môžem a konečne si ju všimnem. Som ohromená, ako dobre je skrytá a to mi dodáva ešte väčšiu odvahu sa tu zabývať.

Stojím a načúvam. Nie je počuť nič, len zvuk zurčiaceho potôčika. Starostlivo skúmam sneh a hľadám akékoľvek známky stôp vedúcich dnu alebo von (okrem mojich včerajších). Žiadne nevidím.

Idem k dverám, postavím sa k priečeliu domu a pozerám sa do všetkých strán, či medzi stromami niečo neuvidím, akékoľvek známky toho, že tu bol i niekto iný. Stojím a načúvam aspoň minútu. Nič. Vôbec nič.

Konečne som spokojná a cítim úľavu, že je toto miesto naozaj naše a iba naše.

Potiahnem ťažké vstupné dvere, ktoré blokuje sneh a vnútri sa rozleje jasné slnečné svetlo. Keď sa prikrčím a vchádzam dnu, v slnečnom svetle sa zdá, akoby som tu bola úplne prvý raz. Je to rovnako malé a útulné, ako si to pamätám. Vidím, že podlaha je pôvodná, zo širokých dosiek, ktoré vyzerajú najmenej sto rokov staré. Je tu ticho. Malé otvorené okná na oboch stranách púšťajú dovnútra tiež veľa svetla.

Skúmam miestnosť vo svetle a hľadám čokoľvek, čo som včera mohla prehliadnuť – ale nič také tu nie je. Pozriem sa na podlahu a hľadám rukoväť padacích dverí, potom si k nej kláknem a trhnutím ich otvorím. Zdvihol sa oblak prachu a vznáša sa v slnečnom svetle.

Zleziem dole a tento raz mám vďaka odrazenému svetlu o tunajšej skrýši omnoho lepšiu predstavu. Musia tu byť stovky pohárov. Všimam si niekoľko ďalších s malinovým džemom a do každého vrečka si hneď jeden napchám. Bree sa zblázni. A Saša tiež.

Zbežne prezriem i ostatné poháre a vidím najrôznejšie druhy potravín: uhorky, rajčiny, olivy, kapustu. Vidím aj niekoľko ďalších druhov džemu, z každého aspoň tucet. Vzadu ich je ešte viac, ale nemám čas si ich lepšie poobzerať. Ťaží ma myšlienka na Bree.

Vydriapem sa po rebríku nahor, zatvorím za sebou padacie dvere, ponáhľam sa von z chatky a zavriem za sebou dvere. Stojím tam a znovu skúmam okolie, pripravená reagovať na kohokoľvek, kto by ma mohol sledovať. Stále mám strach, že je to všetko príliš dobré na to, aby to bola pravda. Ale znovu nič nepočujem. Možno som proste len príliš napätá.

Namierim si to smerom, kde som videla toho jeleňa, čo je asi tridsať metrov odtiaľto. Keď dorazím na miesto, vytiahnem otcov lovecký nôž a mám ho pripravený. Viem, že to môže trvať dlho, než na neho znovu narazím, ale azda toto zviera, rovnako ako ja, je tvorom s pevnými zvykmi. Ani náhodou nie som dosť rýchla na to, aby som sa za ním hnala, ani dosť obratná na to, aby som po ňom skočila – nemám ani pištoľ alebo nejakú skutočnú loveckú zbraň. Mám ale jednu šancu, a tou je môj nôž. Vždy som bola pyšná na to, že dokážem trafiť stred terča na tridsať metrov. Vrhánie nožom je to jediné, čím som na otca dokázala zapôsobiť – alebo aspoň dosť na to, aby sa ma nepokúšal opraviť alebo mi poradiť. Naopak, tvrdil, že je to jeho zásluha, pretože ten talent som vraj zdedila po ňom. V skutočnosti ale nedokázal vrhať nožom ani zďaleka tak dobre ako ja.

Prikrčím sa na rovnakom mieste ako včera, schovaná za stromom, hľadím na plošinu s nožom v ruke a čakám. A modlím sa. Počujem len zvuk vetra.

V duchu si prechádzam, čo spravím, keď toho jeleňa uvidím: pomaly sa postavím, zamierim a vrhnem nôž. Najskôr si hovorím, či nemám mieriť na jeho oči, ale potom sa rozhodnem pre jeho krk: ak miniem, vždy bude šanca, že ho trafiť inde. Moje ruky nie sú príliš zmrznuté a ak budem mieriť presne, tak by som ho možno, ale naozaj len možno, mohla zraniť. Je mi ale jasné, že je to len jedno veľké „ak“.

Plynuli minúty. Zdá sa to ako desať, dvadsať, tridsať minút... Vietor ustane a potom sa opäť zdvihne v prudkých závanoch a ja pri nich cítim, ako mi snehové vločky sfúknuť zo stromov dopadajú na tvár. S pribúdajúcim časom mi začína byť zima, pomaly prichádzam o cit a spytujem sa, či to nebol zlý nápad. Znovu sa ale ozve bolestivý kŕč z hladu a ja viem, že to musím skúsiť. Ak to sťahovanie mám zvládnuť, budem potrebovať všetky bielkoviny, ktoré nájdem – zvlášť ak budem do kopca tlačiť tú motorku.

Čakám už asi hodinu a som úplne premrznutá. Premýšľam, či to nemám vzdať a ísť dole. Možno by som miesto toho mohla znovu skúsiť uloviť nejakú rybu.

Rozhodnem sa, že sa prejdem okolo, aby sa mi v nohách trochu rozprúdila krv a aby moje ruky zostali svižné – keby som ich mala použiť teraz, neboli by k ničomu. Dvíham sa na nohy a kolená i chrbát ma bolia, čo sú také stuhnuté. Vydávam sa na prechádzku snehom a začínam malými krôčikmi. Zdvíham a ohýbam kolená, otáčam trupom doľava a doprava. Nôž zastrčím späť za opasok a ťucham si ruky, dýcham na ne a pokúšam sa v nich obnoviť cit.

Náhle zmeraviem. V diaľke som začula prasknutie vetvičky a cítim pohyb.

Pomaly sa otáčam. Vidím, ako sa na vrchole kopca objavil jeleň. Pomaly, váhavo šliape do snehu, svoje kopytá jemne kladie na zem. Skloní hlavu, žuje list a urobí ďalší opatrný krok dopredu.

Srdce sa mi rozbúcha od vzrušenia. Málokedy mám pocit, že je otec so mnou, ale dnes áno. Akoby som teraz počula jeho hlas: Pokoj. Dýchaj pomaly. Nenechaj ho všimnúť si, že si tu. Sústreď sa. Ak sa mi podarí toto zviera skoliť, bude to znamenať jedlo – skutočné jedlo pre Bree, Sašu a mňa aspoň na týždeň. Potrebujeme to.

Urobí niekoľko ďalších krokov na čistinu a môžem si ho lepšie prezrieť: je to veľký jeleň a je zhruba tridsať metrov odo mňa. Keby to bolo desať metrov alebo možno i dvadsať, bola by som si omnoho istejšia. Neviem, či ho na túto vzdialenosť trafiť. Keby bolo teplejšie a keby sa nehýbal, tak áno. Moje ruky sú však skrehnuté, jeleň sa hýbe a v ceste je množstvo stromov. Ja proste neviem. Viem však, že ak miniem, tak už sem nikdy znovu nepríde.

Čakám a prezerám si ho, mám strach, že ho vyplaším. Bude musieť prísť bližšie. Ale zdá sa, že nechce. Premýšľam, čo robiť. Môžem sa k nemu rozbehnúť, priblížiť sa k nemu čo najviac a potom vrhnúť nožom. To by ale bolo hlúpe: prebehnem sotva meter a on utečie. Uvažujem, či by som sa k nemu nemala prikradnúť. Pochybujem ale, že by to fungovalo. Stačí iba ten najmenší zvuk a vezme nohy na plecía.

Takže tu stojím a premýšľam. Spravím malý krok dopredu a presúvam sa do pozície na vrhnutie nožom, ak bude treba. A ten jeden krok bol chybou.

Pod nohou mi praskla vetvička a jeleň okamžite obrátil hlavu mojím smerom. Dívame sa jeden druhému do očí. Viem, že ma vidí a viem, že o chvíľku utečie. Srdce sa mi rozbúcha, pretože mi je jasné, že toto je moja jediná šanca. Mozog sa mi zastavil.

Potom akoby som vybuchla. Siahnem k opasku, vezmem nôž, urobím veľký krok dopredu, pozbieram všetok svoj um, napriahnem sa, zamierim na jeho krk a vrhnem nožom.

Otcov ťažký námornícky nôž sa otáča vo vzduchu a ja sa modlím, aby netrafil niektorý zo stromov. Dívam sa, ako sa prevracia a leskne na slnku, je to nádherný pohľad. V rovnakom okamihu vidím, ako sa jeleň otáča a začína bežať.

Som príďaleko na to, aby som videla, čo presne sa stalo, ale o chvíľu neskôr by som mohla prisahať, že som počula zvuk noža zaťatého do mäsa. Jeleň ale utiekol a nedokážem povedať, či je zranený.

Rozbehla som sa za ním. Dobieham k miestu, kde stál a na moje prekvapenie vidím v snehu stopu jasno červenej krvi. Srdce mi poskočilo od radosti.

Idem po krvavej stope, bežím a bežím, skáčem cez kamene a po zhruba päťdesiatich metroch ho vidím: leží na boku v snehu a nohy sa mu šklbú. Nôž má zabodnutý v krku. Presne v mieste, kam som mierila.

Jeleň je ale stále nažive a ja neviem, ako ho mám zbaviť trápenia. Cítim, ako trpí a je to hrozný pocit. Chcem mu dopriať rýchlu a bezbolestnú smrť, ale neviem ako.

Kľaknem si k nemu, vytiahnem mu z krku svoj nôž, skloním sa nad neho a jedným rýchlym pohybom zarežem hlboko po celom krku a dúfam, že to zaberie. V tom okamihu sa z rany začne rinúť krv a o ďalších desať sekúnd sa jeho nohy konečne prestali šklbať. I jeho oči sa prestali hýbať a ja konečne viem, že je mŕtvy.

Stojím nad ním s nožom v ruke, hľadím na neho a cítim sa neuveriteľne previnilo. Zabiť také krásne, bezbranné zviera – pripadá mi ako barbar. V tejto chvíli je pre mňa ťažké myslieť na to, ako nutne toto jedlo potrebujeme a aké som mala šťastie, že som ho vôbec ulovila. Myslím len na to, že pred niekoľkými minútami bol živý a dýchal, ako ja. A teraz je mŕtvy. Znovu sa naňho pozriem, ako leží v snehu, s dokonalým pokojom, a proti svojej vôli sa hanbím.

V tom okamihu ho začujem prvý raz. Najskôr si ho nevšímam a domnievam sa, že mám halucinácie, pretože to skrátka nie je možné. O chvíľu však zosilnie a počuť ho jasnejšie a ja viem, že je skutočný. Srdce sa mi rozbúcha ako splašené. Je to zvuk, ktorý som tu hore počula len jediný raz. Kvílenie motora. Automobilového motora.

Stojím tam úplne v šoku a nemôžem sa ani hnúť. Motor počuť čoraz jasnejšie a hlasnejšie a ja viem, že to môže znamenať len jediné. Otrokári. Nikto iný by sa neodvážil vyjsť tak vysoko a ani by na to nemal dôvod.

Rozbehnem sa a nechávam jeleňa jeleňom, bežím pomedzi stromy, okolo chatky a dole po svahu. Nebežím dosť rýchlo. Myslím na Bree, ako tam sedí doma sama a počuje zvuk blížiacich sa motorov. Snažím sa bežať rýchlejšie, priamo nadol po zasneženom svahu, potkynam sa, zakopávam a srdce mám až v krku.

Bežím tak rýchlo, že padám tvárou do snehu, odrela som si koleno a lakeť a na chvíľu strácam dych. Snažím sa znovu postaviť na nohy a všimnem si krv na svojom kolene a ruke, ale je mi to jedno. Nútim sa opäť do behu a potom do sprintu.

Stále sa mi šmýka, ale napokon dobehnem na plošinu, z ktorej vidím až na náš dom. Srdce sa mi zasekne v krku: v snehu vidím zreteľné stopy pneumatík, vedú priamo k nášmu domu. Vonkajšie dvere sú otvorené. A čo je najhoršie, nepočujem Sašu štekať.

Bežím ďalej a ďalej dole a pritom si poriadne obzriem dve autá zaparkované pri našom dome: patria otrokárom. Sú nízko posadené, celé čierne, s obrovskými pneumatikami a čiernymi tyčami cez okná a vyzerajú ako športové autá na steroidoch. Na kapote majú znak Arény 1, vidno ho až odtiaľto — diamant so šakalom uprostred. Sú tu, aby nakrmili arénu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.